

รูปที่ 01
หน้าปกแรก

กระโถนช่างธรรมาสน์

ท่านแจกขานหมากให้คนละคำ...!
"หลวงปู่พระสุปฏิปันโนชุดหนึ่งซึ่งลึบกว่าองค์ "หลวงพ่อ" บอกว่า
เป็นผู้คล่องในปฏิสัมภิทาญาณทุกองค์ ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่
หลวงปู่บุตรดาจะบอกว่าฝนไม่ตก และหลวงปู่สีมากอยรับ พร้อมกับ
บอกว่าหลวงปู่บุตรดามาถึงนี่ เพราะทุกองค์ท่าน "ถึง" กันหมด ปล่อยให้
ให้ลูกศิษย์ยังงั้นไปเอง โดยเฉพาะหลวงปู่บุตรดา ท่านมีการแสดงออก
ที่ชัดเจนกว่าใครทั้งหมด...

ใครจะไปใครจะมา มีพระอะไร ไม่ต้องเอ่ยปากให้เสียเวลา หลวงปู่
รู้ซึ่งเข้าไปถึงในจิตใจ ตามประวัติหลวงปู่ท่านไม่รู้หนังสือ แต่ท่าน
กลับแตกฉานพระไตรปิฎกอย่างน่ามหัศจรรย์ ยกธรรมะมาประกอบ
แต่ละข้อ เล่นเอาคนแบกพระไตรปิฎกหงายท้องถึง เพราะคล่องแต่ตำรา
หลวงปู่ท่านคล่องปฏิบัติ เหมือนเอามวยวัดไปปะทะแชมป์มวยโลก
แบกตำราเข้าไปก็คน หลวงปู่สอนชะเง้งไม่เป็นท่าทุกราย..!

หลังจากบวชได้ไม่นาน อาตมามีความคิดถึง อยากจะไปกราบ
หลวงปู่ จุตูปบอของท่านล่วงหน้า ว่าจะไปวัดหลวงปู่ชึกเจ็ดโมงเช้า
ปรากฏว่าเล่นเอาเพลพอดี หลงทางนะซี...ก่อนนี้หลวงปู่อยู่ สำนักสงฆ์
สองพี่น้อง กับ อาศรมฤๅษีชาว จังหวัดชัยนาท พอย้ายไปสังขบุรี
อาตมาไม่เคยไปเลยหลงชะยกใหญ่...

พอกราบเท้าท่าน โยมที่อยู่ปฏิบัติหลวงปู่ บอกว่า"หลวงปู่ฉันเข้า
ตั้งแต่หกโมง แล้วนั่งรอนบ้านนี้..." คราวนี้สนุกกันใหญ่ ใครมีปัญหา
อะไรไม่ต้องถาม หลวงปู่ท่านควักเอากิเลสในใจของเราออกมาโชว์
ให้ดู ใครบกพร่องอย่างไร ติดขัดตรงไหน หลวงปู่ท่านชี้แจงเป็นฉากๆ

กระโถนช่างธรรมาสน์

สว่างโล่งไปตาม ๆ กัน...

"หลวงปู่ครับ...ถ้ากระผม..." "ดูที่ศีล" คำตอบมาณะคำถามยังไม่
หลุดจากปากเลย ตั้งใจถามว่าถ้าปฏิบัติตรงตามมรรค ๔ ผล ๔
แล้วเราจะเอาอะไรเป็นเครื่องวัด "พระโสธำบันศีล ๕ พระอนาคามี
ศีล ๘ พระอรหันต์ศีล ๑๐..." คำตอบตามมาเป็นชุด จนอาตมาคิด
ไม่ทันตามไม่ทัน...พระเวศศีล ๒๒๗ นี้ครับ..?

แต่เพียงในใจก็ได้เรื่อง... "..นั่นมันศีลเพื่อโลก เพื่อเอาใจ
ชาวบ้าน ศีลของพระอรหันต์จริง ๆ แค่นี้ก็พอแล้ว ดูเนเรชี่..ศีล
๑๐ เท่านั้นทำไมเป็นพระอรหันต์ได้..?" เสรีครับ...นับร้อยก็ไม่พิน
แต่ละหมัดชกตรงๆ ทั้งนี้ ใครมีคำถามผุดขึ้นในใจ เป็นโดนเปรี้ยวเข้า
แสกหน้าทุกที หูดสว่างทั้ง ๆ เห็นดาวนั้นแหละ..!

อ้อมอ้อมใจก็กลับวัดได้ อยากโดนกลทหนึ่งเปิดกิเลสเมื่อไรก็ไป
ใหม่...มีโอกาสนั้นแวบไปกราบเท้าหลวงปู่ทันที ะยะหลังกายสังขาร
ท่านทรุดโทรมลงมาก ครั้งล่าสุดที่เพิ่งไปมา ท่านนอนเฉิบเฉย ๆ ไม่พูด
ไม่ค่อยด้วยแล้ว...

"พระพุทธเจ้าไม่ตาย พระธรรมเจ้าไม่ตาย พระสังฆเจ้า
ไม่ตาย..แก่นของศาสนายู่ตรงไม่ตายนี้แหละ...

ไม่ตายอย่างไร...? อย่างตอนนั้นแหละ ถ้าตายแล้วจะพบกัน
อย่างไร...? ต้องตรงนี้ เดียวนี้

อดีตไม่มี อนาคตไม่มี เอาแต่ปัจจุบันนี้ สังขารหยุดปรุงแต่ง
ทุกอย่างก็หยุดหมดดับหมด...

กายเดียว จิตเดียวก็นิโรธ หลายกายหลายจิตมันยุ่ง อะไร ๆ

รูปที่ 03

หน้า03-04

กระโถนข้างธรรมาส์

มันก็อยู่ตรงนี้ หนึ่งแผ่นเดียวนี้...
ปรียัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ต้องต่อเนื่องตามกันทุกลมหายใจเข้า
ออก อย่าเกาะตำราธิ...

เอาแต่เกาะตำรา ก็เป็นมอด เป็นปลวกทะคะคัมภีร์ ทะ
กระดาศใบลาน อยู่นั่นแหละ...

สนามหลวงบอกว่ ..อวิชาชา ปุจฉา สงขารว.. อวิชาชาเป็น
ปัจจัยให้เกิดสังขาร ไร้เอื้อย..!

อวิชาชา สังขารมาจากไหน มาจากใจนี่..มโน ปุพฺพคมา
ธมฺมา.. ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า...

สนามหลวงเคยพูดถึงใจมียะ..? ในปัจฉยาการนะ เกาะ
ตำราจนประโยคเก๋าก็ไม่หายใจหรอก..!"

ยิ่งเขียนยิ่งคิดถึง เตี่ยต้องไปกราบเท้าหลวงปู่ชะหน้อย ธรรม
แท้ๆ จากดวงจิตที่แท้ ไปหาฟังที่ไหนได้ง่ายๆ ละ...?

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๖๒. คาถาเงินล้าน

วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานีนั้น เมื่อสองปีก่อนหนังสือพิมพ์
บ้านเมืองประเมินราคาสีงก่อสร้างว่า ต้องใช้เงินประมาณสี่พันล้าน
จึงจะสร้างได้ขนาดนี้ ถ้าถามว่าเอาเงินจากไหนมามากมายขนาดนี้
ก็เห็นที่ต้องคุยกันยาวหน่อย...

ตามที่หนังสือพิมพ์กิตติ วิบูลย์ ไทรทัศน์กิตติ เรียกวัดนี้ว่าวัดพันล้าน
ก็ไม่ได้เกินจริงเลย หากแต่เขาคำนวณราคาตามที่สายตาเห็น แต่เวลา

๕

กระโถนข้างธรรมาส์

สร้างจริงๆ ราคาไม่ถึงนั้น ตัวอย่างเช่นศาลาสองไร่ สถาปนิกคำนวณ
ราคา ๑๒๐ ล้านบาท หลวงพ่อเห็นว่าแพงไปขอสร้างเองตามแบบฉบับ
ของท่าน ปรากฏว่าใช้เงินแค่เจ็ดล้านกว่าก็สร้างสำเร็จ...

เหตุเพราะปูนกิตติ เหล็กเส้นกิตติ หลวงพ่อสั่งตรงจากโรงงานที่ละ
เป็นร้อยๆ ตัน จึงได้ราคาต่ำกว่าท้องตลาด วัสดุก่อสร้างอื่นก็เช่นกัน
และหลวงพ่อกับกรมการก่อสร้างอย่างใกล้ชิด โอกาสจะทุจริตเลยไม่มี
ประหยัดไปได้มหาศาล ดังนั้น เมื่อสองปีก่อนหลวงพ่อบังคับยอการ
ก่อสร้างว่า ใช้เงินไปประมาณสามร้อยยี่สิบห้าล้านบาทเท่านั้น...

เงินสามร้อยกว่าล้าน ถ้าเป็นงบประมาณแผ่นดิน นับว่าเล็กน้อย
เหลือเกิน แต่ถ้ามาคิดว่าเป็นเงินที่วัดต่างจังหวัดวัดหนึ่ง ใช้เป็น
งบประมาณก่อสร้างเท่านั้น ก็ต้องคิดหนักเสียแล้ว ว่าเงินมหาศาล
ขนาดนั้น ต้องเกิดจากศรัทธาญาติโยมจำนวนมากมีขนาดไหน อะไร
เป็นเหตุให้หลวงพ่อมั่นใจ จนถึงกับกล้าเป็นหนี้เขาทีละห้า - หกล้าน
ในการสั่งของล่วงหน้าแต่ละที...

หลวงพ่อบรรดาเล่าให้ฟังว่า เมื่อมาอยู่วัดท่าซุงใหม่ๆ มีเงินติดข้อม
มาร้อยเดียว "เงินร้อยสมัยปี ๒๕๑๑ มันหายากนะ.." ท่านใช้ คาถาพระ
ปัจเจกพุทธเจ้า พร้อมกับทำงานก่อสร้างไปเรื่อย มี "พระ" ท่านมา
บอก คาถามหาลาภ ซึ่งทางวัดพนัญเชิงเขาเคยใช้ เจ้าอาวาสวัด
พนัญเชิงองค์แรกใช้ภาวนาอยู่สามปี วัดนั้นจึงมีลาภมากมายจนทุกวันนี้
หลวงพ่อก็อำนาจของท่านเรื่อยไป...

มาปีหนึ่งกำลังบวงสรวงอยู่ "พระ" ท่านบอกคาถาอีกบทว่าเป็น
คาถาเงินแสน พอหลวงพ่อบูชาปุ้บนั้นกริ่งได้เงินแสนกว่า สมัยนั้นจะหา

๖

รูปที่ 04

หน้า 05-06

กระโดนช่างธรรมาสรี

ซึกหมื่นยังยากเลย ปีถัดมา "พระ" ก็บอกอีกบท ว่าเป็น คณาเงินล้าน ให้ว่าต่อเนื่องกับบทก่อน แล้วลงท้ายด้วยคาถาพระบิ๊จเจกพุทธเจ้า ปรากฏว่าได้เงินเป็นล้านจริงๆ และรายรับดีขึ้นทุกทาง จึงกล้าเป็นหนี้ เขาที่ละมากๆ

ต่อมา หลวงพ่อรวบรวมคาถาต่างๆ เป็นบทเดียว พิมพ์แจกเป็น ของขวัญปีใหม่ปี ๒๕๒๘ ท่านบอกว่า เป็นเพราะ "ท่านย่า" กับ "ท่านแม่" ไปช่วยขอความกรุณาจาก "พระ" ว่า ในปี ๒๕๒๘ นั้น สถานการณ์ด้านต่างๆ จะเครียดมาก ถ้าลูกหลานไม่มีความคล่องตัว ก็ช่วยเหลือหลวงพ่อได้ไม่เต็มที่ การก่อสร้างของวัดจะชะงักลง "พระ" ท่านจึงอนุญาตให้บอกคาถาเหล่านี้แก่ญาติโยมได้...

"พระ" ท่านว่า คาถานี้ทุกคนต้องทำด้วยความเคารพ ถ้าไม่เคารพจะไม่มีผล คาถาว่าดังนี้

นาลังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยกา ปะลายันตี

พรหมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภวันตุ เม

มหาบุญโญ มหาลาภो ภวันตุ เม

มีเตพาหุหะตี

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ

วิระโย วิระโคณายัง วิระหิงสา วิระทาสี

วิระทาสา วิระอติโย พุทธัสสะ มานีมามะ

พุทธัสสะ สวาโหม

สัมปะกิจจาณี

๗

กระโถนช่างธรรมาสรี

พออาตมาได้คำถาม ก็ท่องเที่ยวละ ๘ จบทุกวัน รู้สึกตัวเลยว่า ราย รับ - รายจ่าย คล่องตัวมาก การส่งเสียให้น้องสาวสองคน หลานอีก ๑ คนเรียนนั้น รู้สึกไม่หนักใจ ปีนั้นน้องเรียนจบ ปีถัดมาอาตมาก็บวช คราวนี้เห็นผลของคาถาชัดมาก หลวงปู่มหาอำพันกล่าวว่า "คุณเป็น เนื้อนาบุญแล้วนี้ บุญใหญ่มาหนุน ลากผลก็มากซี..."

หลวงปู่สอนพระเวลาดอกบิณฑบาตว่า ก่อนจะไปบิณฑบาต ให้ทรงกำลังใจให้สูงที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ เพื่อผลใหญ่จะได้เกิด แก่ญาติโยมที่ให้การสงเคราะห์เรา อาตมาเล่นด้วยคณาเงินล้าน นี้แหละ แต่เพิ่มเป็นสามสิบจบ ให้เข้าบิณฑบาตแล้วจึงออกบิณฑบาต ระหว่างเดินก็ว่าไปเรื่อยจนกว่าจะครบสามสิบ...

อยู่มาวันหนึ่ง อาตมาตื่นตีสามตามปกติ ก็ว่าคาถา ๑ จบ ก่อน จะไปสรงน้ำ ทำกรรมฐาน พอว่าจบลิ้มคำขึ้นมา ฟ้ำสว่างไร้เลย..! คำ ภาตบิณฑบาตแทบไม่ทันเดินงไปตลอดทาง เราไม่ได้หลับ สติไม่ ขาดไม่เคยล้ม อารมณ์ต่อเนื่องเป็นหนึ่งเดียว รู้ตัวตลอดเวลา ทำไม คาถาสั้นๆ บทเดียวใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง..!

รุ่งขึ้นลองดูอีกที คราวนี้ได้ตั้งสามจบแน่..! ตั้งแต่นั้นมา ทั้งๆที่ บวชใหม่แน่แหละ ลากผลเงินทองไม่รู้ว่ามีลมหมาเทมาจากไหน รับกันไม่ หวาดไม่ไหว ใครจะทำบุญสุนทานอะไร ร่วมกับเขาทุกรายการ รายการ ละไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ บาท ช่วยเป็นเจ้าภาพบวชพระ - บวชเณร เป็นว่าเล่น ถวายสังฆทานแทบทุกเดือน ใครเดือดร้อนเรื่องเงินละมาได้เลย...

เงินมาเป็นเทออก ยิ่งเทก็ยิ่งมา อาตมาเพิ่มจากวันละสามสิบจบ เป็นวันละหนึ่งร้อยยี่สิบจบ เชื่อหรือไม่ว่า ให้ความคล่องตัวขนาดอาตมา

๘

รูปที่ 05

หน้า 07-08

ขึ้นรถฟรีแทบทุกคน คือ ถ้าเราไม่ยึดเยียดให้เขาจริงๆ เขาก็ไม่รับ ขนาดพระกับพระนั่งไปด้วยกัน เขาก็เก็บค่ารถก็ขึ้น เว้นเอาตมาไว้องค์เดียวยึดให้เขาก็ไม่รับ จะไปไหนแทบจะไม่ต้องพกเงินเลย...

จากร้อยยี่สิบจบเพิ่มเป็นสามร้อยจบ คราวนี้อาหารการกินก็พลอยฟรีไปด้วย บางทีทนไม่ไหวบอกเขาว่า "อาตมามีเงินนะโยม" เขาก็บอกว่า "ผมถวายครับ" "หนูถวายเจ้าค่ะ" เคยทำสถิติจากอุทัยธานีมากรุงเทพฯ จากกรุงเทพฯ-กลับอุทัยธานี ระหว่างที่อยู่กรุงเทพฯ นั่งแท็กซี่อย่างเดียว ปรากฏว่าสิ้นค่าใช้จ่ายทั้งหมดสามบาท...! สามบาทจริง ๆ...!

พยายามจะใช้เงินให้หมดก็ไม่มีวันหมด ลองถึงขนาดสามทุ่มซื้อน้ำหวานถวายพระจนหมดตัว สี่ทุ่มเขาเรียกไปสวดศพรับเงินมาจนได้จะไปจุดธูปเทพระเป่าทำบุญเกลี้ยง ก็มีคนตามถวาย หมดเมื่อไรได้ทันที เขากวายนะรอใจ ต้องพกเงินไปจุดธูปด้วย ทุเรศตัวเองชะมัดเลย...

มาถึงตอนนี้ อาตมามหาความสงสัยโดยสิ้นเชิง ของอะไรทำอะไรจริง ย่อมได้ผลจริง หลวงปู่มหาอำนาจท่านบอกว่า "เรื่องวัตถุทางโลก ผมไม่หนักใจเลย" ท่านว่าพลาซซีให้ดูอาหารที่มากมายจนล้นโต๊ะ กินไม่ไหวใช้ไม่หมด "ถ้าเรามีความเชื่อมั่นในอำนาจพระรัตนตรัยจริงๆ ต้องการอะไรก็ได้เช่นนั้น..."

ครับ...หลวงปู่กล่าวขอมแล้วทุกประการ นอกจากจะได้แล้ว ยังได้มากเสียด้วย ใครจะคิดถึงว่าขนาดอยู่กลางป่ากลางดงยังกินไม่ไหว ใช้ไม่หมด สามารถเลี้ยงพระ-เณร จนอิ่มหน้า ช้ำยังเหลือเฟือหมาอีกเยอะแยะ คุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้นเป็นอัมปมาไณ หาประมาณมิได้จริง ๆ..!

๙

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมมปญโญ

๖๓. นอกข้อไม่เหนียว

ธรรมตาของคนเรา ย่อมหวั่นเกรงภัยอันตราย ดังนั้น การแสวงหาสิ่งคุ้มครองตนเอง จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา ในบรรดาเครื่องป้องกันตัวชนิดต่างๆ เครื่องรางของขลังมาเป็นอันดับหนึ่ง อะไรที่พกแล้วแคล้วคลาด อยู่ยงคงกระพันเป็นหากันให้ควัก...

คนไทยเรามักพินกับเครื่องรางของขลัง และไสยเวทอาคมมาแต่ดึกดำบรรพ์ จะเห็นได้จากประวัติการต่อสู้เพื่อผืนแผ่นดินไทย ของบรรพบุรุษของเรา เกี่ยวพันกับสิ่งเหล่านี้มาตลอด อาจจะมีพูดได้ว่าไทยเราเป็นไทยอยู่ทุกวันนี้ ก็ด้วยสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจเหล่านั้นเอง...

จะไม่กล่าวถึงเกราะอ่อน หรือ กระงกกันกระสุนกันล่ะ มาว่าเฉพาะของขลังดีกว่า ของเหล่านี้แบ่งออกเป็นหลายประเภท คือ

๑. พระเครื่อง สร้างขึ้นโดยครูบาอาจารย์ต่างๆ ผ่านการอธิษฐานจิต เพื่อเป็นเครื่องคุ้มครองแก่ผู้ระลึกถึง ตัวอย่างเช่น พระรอด พระคง กริ่งคลองตะเคียน เป็นต้น

๒. เครื่องราง ประกอบขึ้นตามวิธีการที่โบราณจารย์ท่านถ่ายทอดสืบต่อกันมา และผ่านการพิสูจน์มาแล้วว่าได้ผลจริง เช่น ตะกรุด พิสมร ผ้ายันต์ เป็นต้น

๓. คาถา ถ้อยคำที่เชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์ปกป้องต่อผู้ท่องบ่นจริง ขอให้มีความกล้าใจมั่นคงเท่านั้น เช่น หัวใจหนูมาน คาถามหาชาตรี คาถามงกุฎพระพุทฺธเจ้า เป็นต้น รอยสักก็จัดอยู่พวกนี้

๑๐

รูปที่ 06

หน้า 09-10

กระโถนช่างธรรมมาสิน

๔. ว่านยา พืชจากธรรมชาติต่างๆ ที่เกี่ยวกันแล้ว ทำให้เนื้อหนึ่งคงทนต่ออาวุธ แต่จะอยู่ชั่วเขาคือ ถ้าบีสสาวะก็หมดฤทธิ์ เช่น ว่านสบู่เลือด ว่านคางคก ว่านสามพันดึง ว่านเผ่าหนึ่งแห่ง เป็นต้น

๕. ของวิเศษธรรมชาติ เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดขึ้นเอง ใครมีบุญก็ได้ไป เช่น เหล็กไหล เพชรตาแมว คดไม้ เขี้ยวหมูตัน เขากวางคูด ไปงาช้าง เม็ดขนุนทองแดง เป็นต้น

๖. ของที่เป็นไสยดำ เป็นพวกของสกปรกส่วนใหญ่ แต่คนถือมันก็คุ้มเขาได้ เช่น อีเปือ อิ้น งั่ง เป็นต้น ปกติแล้วคนทั่วไปไม่นิยมแต่ยึดถือกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ... ฯลฯ

จากตัวอย่างที่ยกมาทั้งหมด ของทุกอย่างล้วนมีจุดอ่อน มีวันดับของตนทั้งนั้น ถ้าหมอด้ายช่วยจริงๆ ก็ช่วยไม่ได้ หรือ เขาหาของแก่ได้ก็เสร็จเหมือนกัน ตัวอย่างคือ

หลาวไม้ไฟ กระสุนดิน เป็นของปราบเซียนชนิดนัก เหนียวเท่าเหนียวก็ไปไม่รอด แม้แต่เหล็กไหลที่ว่าแน่ๆ ถ้าโดนคาน้ำหรือรดคอกก็ไปไม่รอดเช่นกัน "หลวงพ่อ" เล่าว่า...

มีอ้ายเลื้อยรายหนึ่ง แขนงพระที่เหนียวสะเด็ดนัก ถูกตำรวจยิงตาย พอลากศพพืนที่ตรงนั้นมานิดเดียว ยิ่งเท่าไรก็ไม่ออก ท่านว่าตรงนั้นเป็น "ที่ตาย" ของมันพอดี ของอะไรก็คุ้มไม่ได้ (พระที่เขาแขวนคือพระมเหศวรเศียรกลับ)...

หน้าชายของหลวงพ่อบึงตำรวจ คงคาบพันกับโจร ตั้งแต่เข้ายันเพลล่ายไปทั้งตัวไม่มีเข้า จังหวะหนึ่งผลอยกมือขึ้นรับ โคนคาบมือแปไปเลยท่านว่า "นอกข้อไม่เหนียว"

กระโถนช่างธรรมมาสิน

"นอกข้อ" คือ จากข้อมือข้อเท้าลงไป ไม่ทราบเพราะอะไร ของขลังทุกชนิดคุ้มไม่ได้ แรกๆ อาตมาไม่เชื่อ พอเจอกับตัวเองหลายวาระเลยยอมรับว่า "นอกข้อไม่เหนียว" จริงๆ โคนมือไรได้เรื่องเมื่อนั้น..!

อาตมาโดนหมาฟัดจนมือแปไปเกือบสี่เดือน เข้าแต่บริเวณฝ่ามือ สิบเอ็ดนิ้วถ้วนๆ จากข้อมือขึ้นมาแต่รอยขีดนู่น ๆ เท่านั้น ครั้งอื่นๆ ก็เข้าตรงเอ็นร้อยหวายกับในฝ่ามือที่อื่นโดนกระชากปวดชด์ไปเป็นสัปดาห์ แต่ไม่มีเข้า...

ของเหล่านี้ไม่ใช่ทางพันทุข์ แต่เล่าสู่กันฟังเท่านั้น ถ้าหาทางพ้นจากการเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ ก็ไม่ต้องหาของขลังกันให้เสียเวลาหรือทำนผู้อ่านว่าไม่จริง..!

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรम्मปญโญ

๖๔. มัจจุราชพยากรณ์

"พิภพมัจจุราช ใครถึงชาติดับชีวิ สุวรรณสูวานก็ดูบัญชี ใครทำดีส่งไปสวรรค์ ทำชั่ว...? นรกนะซิ...ตกกระทะทองแดง โคนหอกแหลมแทงทุกวัน..ทุกวัน" นี่เพลงเขาวานะ อาตมาเปล่าว่า...

ความจริงแล้ว พระยายมราช ท่านไม่ได้เอาใครลงนรก ท่านเป็นพรหม มีแต่ความเมตตา คอยช่วยเหลือคนตายทุกคน พยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้คนลงนรก เวลาสอบสวนท่านถามละเอียดถี่ถ้วน ถึงความดีของเรา ถ้ามีแม้แต่นิดเดียว ท่านให้ไปเสวยบุญทันที...

ตำหนักพระยายม อยู่ในเขตสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา บรรดาคน

รูปที่ 07

หน้า 11-12

กระโถนข้างธรรมาสัน

และสัตว์ที่ตาย ต่างพยายามมุ่งมาที่นี่ ถ้าบุญบาปไม่มากพอที่จะไปเกิดใหม่ทันที ส่วนใหญ่จะมาที่นี่ทั้งนั้น เพราะเป็นที่เดียวที่จะพยายามป้องกันไม่ให้เขาลงนรก...

ในตำหนักหรือที่ทำงาน ประกอบด้วยพระยายมราชเป็นประธาน การสอบสวน มีสิริคุตมหาอำมาตย์(ท่านนายบัญชีใหญ่) เป็นผู้ยืนยัน ผลการสอบสวน (นายบัญชีมีท่านเดียว สมุดบัญชีเล่มหนามที่มาเป็นทองคำทั้งเล่ม ไม่ใช่ บัญชีหนังหมอย่างเข่าว่ากันต่อ ๆ มา...)

เวลาถาม - ตอบ ถ้าติดขัด ท่านนายบัญชีใหญ่จะเปิดสมุดบัญชีทันที เปิดที่ไรตรงหน้าที่ต้องการทุกที ตัวหนังสือก็ไม่ต้องจดให้เสียเวลา มันขึ้นของมันเอง คอมพิวเตอร์ที่ว่าแน่ๆ ยังต้องเสียเวลาป้อนข้อมูล เรียกข้อมูล นี้ไม่ต้องเลยอัตโนมัติทั้งหมด..!

ถ้าผู้ตายยืนยันความดีแม้เพียงข้อเดียว เทวทูตจะนำไปสู่คติภูมิ ตามกำลังบุญทันที ถ้ากรรมหนักบันดาลให้คิดไม่ออก พุติไม่ได้ ถ้ามหาไรก็ไม่ตอบ พระยายมราชก็ต้องวางอุบายขาน ปลอຍให้นายนิรยบาลนำไปนรกตามกำลังบาปของตน...

พระยายมราชท่านก็มี วันหยุดงาน เหมือนกัน แต่ไม่ใช่มีจรรยา ออิลิเดย์อย่างนิยายเขาเขียน โอ้หน้มนั้เพื่อเจ้า ท่านมีวันหยุด เช่น มาฆบูชา วิสาขบูชา เข้าพรรษา ออกพรรษา แต่งานท่านไม่ได้หยุด ท่านจะเนรมิตรูปไว้สอบสวนแทน ส่วนตัวเองหนีเที่ยว (แะ...เขียนผิดแหม..อะอะจะจดทำเดี๋ยวปู่ก่อ..!)

ถ้าถามว่ารูปนิมิตทำงานอย่างไร..? ก็ทำเหมือนกับองค์ท่านอยู่ทุกประการ ใช้..คนตายท่วมหัวท่วมหู ขึ้นทั้งงานก็ทับตายไปด้วยเท่านั้น

กระโถนข้างธรรมาสัน

(ท่านไม่ตายหรอก เขียนเพลินไปนิด) ถ้าถามว่าทำได้อย่างไร..? แบบนี้ชกกันดีกว่า..!

ความเป็นทิพย์จะ...ความเป็นทิพย์จะอย่างไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าคิดเอียงก็ทดลองตายซะเดี๋ยวนี แล้วไปนั่งดูพระยายม ท่านทำงานเองแล้วกัน (จะยให้ท่านจับโยน ลงกระทะทำบาปก็วิเศษให้เซ็ด แก่ตามตีนัก..!)

ตั้งแต่"หลวงพ่อ"สอนมนมยิทธิมา อาตมาเคยไปดูนรกแต่ไม่กี่ครั้งเอง เพราะชาติก่อนเคยตกนรกจนชานาญเลยไม่กล้าไปบ่อย กลัวพระยายมท่านหมั่นไล่ ให้นายนิรยบาลจับลงนรกก็เสร็จกันเท่านั้น เพราะหนีเก่าในชาติหลังๆ ยังค้างอยู่บานตะเกียงเลย..!

มีนรกขุมเดียวที่อาตมาสนใจไปดูคือ โลกัณตนรก เพราะตำราท่านว่าขุมนี้ลงโทษด้วยความเย็น ด้วยความสงบสยงเลยลงไปดู เห็นสัตว์นรกพลัดตกลงในทะเลน้ำกรด ความเย็นจัดของน้ำถึงกับทำให้ร่างสัตว์นรกกรอบเป็นผงทันทีที่สัมผัสน้ำ ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง...

การจะไปดูนรก ต้องลงไปขออนุญาตพระยายม ท่านจะมีไกด์นำทางให้ ถ้าเราไปเองสู่มี่สู่มี่ทำจะมีอันตราย น่องแสงชัยน่องชายของอาตมา ถอดจิตหล่นโครมไปกลางขุม ไฟนรกดับเกลี้ยง บรรดาสัตว์นรกนับแสนนับล้านล้อมเข้ามาทุกทิศทุกทาง ถ้าสติไม่มั่นคงพอ มีหวังตกใจจนเป็นบ้าอย่างงัย ๆ ให้ท่านส่งคนนำทางให้จะดีกว่า...

เดือนเมษายน ๒๕๓๓ อาตมาประสบอุบัติเหตุ ทำให้กระดูกคอเคลื่อนไปทับประสาท รู้สึกเหมือนกับยืนอยู่บนแผ่นดินที่กำลังไหวโคลงเคลงตลอดเวลา อาเจียนจนน้ำในร่างกายแทบไม่เหลือ เพื่อนพระช่วย

รูปที่ 08

หน้า 13-14

กระโถนข้างธรรมมา@หิ

กันหอบหัวไปโรงพยาบาล...
 ทางโรงพยาบาลพยายามเต็มที่ ช่วยรักษาจนอาการโคลงเคลง
 หายไป แต่ประสาทควบคุมการเคลื่อนไหวเสียหมด ถ้าลุกขึ้นจะหมุน
 ไปทางขวาตลอด จนกว่าจะชนข้างฝา หรือยึดจับอะไรไว้จึงหยุด คิดจะ
 พลิกตัวร่างกายจะพลิกกลับไปคว่ำหน้าเลย ควบคุมอะไรไม่ได้!!
 อาหารกินไม่ได้เลย แคลได้กลิ่นก็อาเจียนแล้ว หกวันไม่มีข้าวตก
 ถึงท้องซึกเม็ด น้ำเกลือก็ให้ไม่เข้า ทางเข็มไว้หกชั่วโมงเข้าไปแค่ห้าลิบ
 กว่าซี.ซี. เส้นมันลึบหมดทั้งตัว จนหมอหอบคปัญหา เลยหอบหัวกันกลับ
 มา ตั้งใจมาตายที่วัด..!
 คินนั้นรู้สึกหิวจนไส้แทบขาด อยากรจะฉินอะไรก็ได้ที่เผ็ดมากๆ
 มันอยากแทบขาดใจ ยิ่งกว่าคนแพ้อะไรอีก พอสว่างเลยหาไม้เท้าค้ำยัน
 ไปร้านค้าของวัด สั่งข้าวผัดกระเพราะจานใหญ่ๆ ไม่สนใจว่าท้องจะว่าง
 มานานแค่ไหน ตมกลิ่นดูเห็นไม่อาเจียนก็พาดโลด..!
 ฉินเสร็จปู้บมันง่วงทันที เลยนอนที่ป้อมยามหน้าร้านค้า พอเอน
 ตัวรู้สึกเตียงมันยุบอวบ หล่นลงตรงหน้าพระยายมราชและท่านนาย
 บัญชีใหญ่พอดี ความรู้สึกแรกที่บอกกับตัวเองคือ "นี่เราคงตายแล้ว
 ชินะ...และอาจจะตกนรกด้วย..."
 ความกลัวตกนรกจับใจ เห็นท่านนายบัญชีเปิดสมุดดูปู้บบอกทันที
 ว่า "อีกหกวันหาย.." อาตมากราบลาเปิดแน่บ ไร้..อยู่ๆ ไปนั่งเหมะ
 ยังกับรอคำตัดสิน ไม่ขวัญหนีดีฝ่อก็เกินไปละ...อาตมาบอกตรงๆว่า
 กลัวนรก ขนาดให้ไปเที่ยวเฉยๆ ยังไม่อยากไปเลย..!
 บรรดาญาติโยมทั้งหลาย พอทราบข่าวอาตมาป่วย ก็มาเยี่ยมกัน

๑๔

กระโถนข้างธรรมมา@หิ

ใหญ่ แม่เบ็ญ (อาจารย์เบ็ญจา วิบูลย์พันธ์) เอรดมารับไปบ้านที่ อุทง
 อาตมาทราบดีว่าเป็นโรคจากกรรมเก่า หมอบัจจุบันรักษาไม่หายหรือ
 แต่ก็ไม่อยากขัดใจแม่ ไปก็ไป...
 ได้นำเล็ก (อาจารย์จ้าวรรณ ศรีแสงจันทร์) จุ่ม (เบญจรัตน์)
 จุ่ม (เบญจพร) ช่วยกันดูแล ไม่มีใครทราบข่าว อาตมาป่วยขนาดไหน
 เพราะหน้าทะเล่เป็นปกติ จิตใจมันสบาย เพราะทราบว่าเป็นกฎของ
 กรรม และอีกหกวันจะหาย...
 อยู่บ้านแม่เบ็ญห้าวัน ถูกจับเอ็กซีเรย์หัวแทบผุ หลาเสเหตุไม่ได้
 ได้แต่กินยาปรับความดันในช่องหู กินชะหู่้อตาลาย ระยะแค่มตรสอง
 เมตรเห็นคนเป็นเงารางๆ จำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร ต้องใช้จำเสียงเอา
 บอกว่าป่วยไม่มีใครเชื่อ เพราะหน้าเป็นตลอลดกาล...
 วันที่หกตอนเช้าแม่เบ็ญไปส่งที่กรุงเทพฯ ไปกราบหลวงปู่
 มหาอำพัน เพราะนิมิตเห็นท่านบอกว่าจะให้ไม่เท่า เลยรีบไปรับด้วย
 ความงก ถือไม้เท้าเป็นหลวงตาแก่ไปเลย หลวงปู่หัวเราะชอบใจ บอกว่า
 "คราวก่อนคุณพยายาลมผม คราวนี้ผมขอดูแลจุดบ้างนะ..."
 ตอนเพลญาติโยมทางกรุงเทพฯ แหม่าเยี่ยม พีบี (พัลลภา
 เอี่ยมเพชรพงศ์) มีพอบุญธรรมเป็นหมอบัจจุบัน ลากอาตมาไปให้
 พ่อเขาช่วย หมอเอามือแตะต้นคอปู้บก็บอกว่า "กระดูกเคลื่อนสองข้อนะ
 ไม่เป็นไร จะจัดการให้ เตี้ยก็หาย.."
 แกจับมัดข้าวขาสองกร้อมเข้าที่ หายทันที ขามาค้าไม่เท่ามา
 ขากลับเดินตัวปลิวเลย กลายเป็นปกติทุกอย่าง เหมือนไม่เคยป่วย
 มาก่อน คำพยากรณ์ว่า "อีกหกวันหาย" ดังก้องอยู่ในหู หกวันจริงๆ

๑๖

รูปที่ 09

หน้า 15-16

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ด้วย ของท่านไม่เคยพลาดเลย...
ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ร่างกายนี้เป็นรังของโรค มีอาการเจ็บไข้
ได้ป่วยเป็นปกติ เอว์ ธมฺโม มีธรรมดาเป็นเช่นนี้ เอว์ ภาวี สภาพของ
มันต้องเป็นอย่างนี้ เอว์ อนติโต ไม่อาจจะล่วงพ้นไปได้ สภาพร่างกาย
ที่มีแต่ทุกข์โทษเวรภัยเช่นนี้ อย่ามีมันอีกเลย ขอให้ตั้งใจว่า คายเมื่อไร
เราจะไปพระนิพพาน จะได้ไม่ต้องอกสั่นขวัญหายกับนรกแบบเดียวกับ
อาตมาได้พบมาแล้ว...สวัสดิ์

๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ

๒๕. ลูกสาวมาหา

"ราหุล ชาตฺ พุณฺณ ชาตฺ" เจ้าชายสิทธัตถะบรมโพธิสัตว์
ทรงเปล่งอุทานออกมา เมื่อทราบข่าวพระชายาพิมพาประชวร มีพระ
ประสูติกาล เป็นพระโอรสหน่อเนื้อแห่งบรมกษัตริย์ศากยราช...

"บ่วงได้เกิดขึ้นแล้ว เครื่องผูกพันได้เกิดขึ้นแล้ว" เป็นวาจา
ที่แสดงถึงความตระหนกอย่างยิ่ง หนทางที่จะออกสู่มหาภิเนษกรมย์
คล้ายดังถูกปิดตันลงทันที...

โบราณกล่าวว่ "ลูกเปรียบประดุจโซ่ทองคล้องใจ" นับว่า
เปรียบเทียบได้ลึกซึ้งโดยแท้ มันคล้องใจรัดใจจริงๆ หากไม่มีปัญญา
อันคมกล้า ก็ยากจะตัดให้ขาดได้...

มีบาลีกล่าวไว้ว่า "ปุตฺตํ ติวํ ภริยํ หตุเถ ธนํ ปาเท" แปลเป็น
ใจความว่า "ห่วงลูกผูกคอ ห่วงภรรยา (สามี) ผูกมือ ห่วงทรัพย์

กระโถนข้างธรรมมาสน์

สมบัติผูกเท้า"
จะกินอะไรแต่ละทีพ่อ - แม่ก็ต้องนึกก่อน เจ้าตัวน้อยจะมีกิน
หรือเปล่า..? ของที่กินได้คดล่องก็พาลคิดคด ต้องเก็บไว้ให้ลูก กลัวลูก
จะอด เหมือนถูกรัดคอไว้พาลให้กลืนไม่ลง...

อยู่คนเดียวสบายๆ ไปหาสามี - ภรรยาพาให้ทุกข์ แทนที่จะ
ลำบากคนเดียว ก็มีปากมีท้องมาเพิ่ม ต้องทำงานหนักขึ้นเป็นเท่าตัว
เหมือนถูกล่ามมือติดอยู่กับงาน...

มีทองเท่าหนวดกุ้งนอนสะดุ้งจนเร็นไหว ถ้ามากกว่าหนวดกุ้ง
มีถึงกับเร็นหลุดเลยหรือ? จะไปไหนก็ไปไม่ได้ไกลต้องรีบกลับมาดูแล
ทรัพย์สิน อย่างกับถูกตีตราติดไว้ก็ไม่ปาน

แต่สมเด็จพระบรมพรหมพงศ์โพธิสัตว์ บำเพ็ญบารมีมาเพื่อตรัสรู้
จึงหักห่วงบ่วงมารทั้งหลาย ออกผวนค้นหาธรรม จนบรรลุปะณงค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยพระปัญญาอันปรีชายิ่ง สุดที่สิ่งใด
จะมาร้อยรัดได้...

สมเด็จพระพุทธมีทุกอย่างสมบูรณ์บริบูรณ์ยิ่งกว่าผู้ใด แต่ก็หาได้
ยึดติดไม่ ทรงสละวางทุกสิ่งเพื่อแสวงหาสัจธรรม ตรากตรำพระ
วรกายแทบจะสิ้นลมปราณ กว่าบรรลุมั่งแห่งวิภูฏสงสาร...

ตัวเราเล่า...? ไม่มีทางเปรียบใดๆ เลยเป็นอันขาด อีกทั้งแสนชาติ
ก็ผูกขาดจองขาด อยู่ใต้เบื้องพระยุคลบาทตลอดไป ไม่มีอะไรจะละ
กลับยึดถือไขว่คว้าตามแต่ตัณหาจะบัญชาการ...

หาหาใส่หัวนะซี... รับเอาลูกเขามาเป็นภาระ เจ้าประคุณเอ๋ย..
ทีนี้ละซึ่งถึงความทุกข์ของพ่อ - แม่ อะไรๆ แทบจะต้องคิดแทนทำแทน

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ไปซะทุกอย่าง...สมน้ำหน้าตัวเอง... "ก็ยกคุณนี่แหละ...มันให้หวังโยให้กังวลไปสารพัด ถ้าลูกผู้ชายยังพอจะปล่อยได้วางได้ นี่ทั้งห้าคน เป็นผู้หญิงล้วนๆ ยิ่งกว่าเอาเนื้อวางไว้ที่จุมกเสียดียอีก ดูแล้วรักษาสดจะยากเย็นเชียวใจ... โห...โลกศักรุนแล้วนี่... จะทำอะไร... เผอิญกับปัญหาหรือแปดพันเก้า... ทว่านสู่มขมสูกสิ้น... ฟินทำหน้าขึ้นไป ทำอย่างไรได้...รับเอากระดูกมาแขวนคอแล้ว ก็ต้องทนจนกว่ากระดูกจะผุพังหล่นหายไปเอง...คนรักก็บอดคิดในใจกรุมอึ้งมีม... ไกลรุ่งของคืนวันหนึ่ง...ลูกปึก (สุมาลี) ตีรเลิศพานิช) ลูกสาวคนโตที่ทำงานอยู่กรุงเทพฯ ตรงเข้ามาหาด้วยใบหน้าที่หม่นหมองครองทุกข์ พอเห็นหน้าอาตมา ก็โผล่เข้ากอดในทันที... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

ปล่อยให้ลูกเขากอดไป... สัมผัสจากใจบอกว่าการเปลี่ยนแปลง... ในใจมีแต่ความรักความสงสารสุดหัวใจ... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

สิบห้าวันที่เต็มๆ... ที่นอนภาวนานิ่งเฉย... แต่เหลือบตาดูนาฬิกา... ปลุกตลอดเวลา... เผื่อค้อยว่าเมื่อไรจะเกิดการเปลี่ยนแปลง... ในใจมีแต่ความรักความสงสารสุดหัวใจ... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

ในที่สุด... ร่างที่ซัดเจนนวเป็นกายเนื้อของมนุษย์... ก็ค่อยๆ บางลงเรื่อยๆ... จนจางหายไป... อาตมาตึงตัวลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ... ใจยังทรงคำภาวนาอยู่เป็นปกติ... คิดหาสาเหตุว่ามาจากอะไร... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ตัดเรื่องชีวิตพญามารไม่ได้เลย... เพราะเชื่อมั่นว่าในอารมณช่วงนั้น... มารแทรกไม่ได้เด็ดขาด... แล้วที่ท่าของลูกที่มาก็มาเพื่อหาที่พึ่งจริงๆ... เพียงพบหน้าพ่อก็พอใจแล้ว... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

เป็นไปได้อย่างหนึ่งก็คือ... ลูกเขาส่งกำลังใจทั้งหมดมาหา... ภายใต้อารมณ์ที่สงบ... โอบอ้อมอารี... โดยที่ลูกเองก็คงไม่รู้ตัว... แต่บังเอิญพ่อรับสัมผัสได้... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

จะไปยากอะไร... พ่อพบหน้าก็ถามเอาตรงๆ... ลูกเขาก็อมรับว่าช่วงนั้นกลุ่มใจมาก... คิดถึงหลวงพ่อก็จะขาดเลยไปหาจนถึงภูมิ เก่งไม่เบา... ลูกเขารอ...!... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

พ่อก็มีหนึ่งก็มีสอง... ไปได้ซักครั้ง... ครั้งต่อไปก็ไม่มีปัญหา... ยิ่งการเดินทางของกายใน... แต่คิดก็ถึงแล้ว... ก็ยิ่งสะดวกใหญ่... พบลูกที่ไรแปลว่าตัวจริงกำลังร้องให้ทุกที...!... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

ประสบการณ์แบบนี้... อาตมาเคยพบมาก่อน... ตอนนั้นน้องแสงชัยป่วยเป็นเชื้รที่ฝ่าเท้าสองข้าง... เน่าลามขึ้นมาข้างบน... ต้องไปหาหมอจีน... หมอจีนแสดงผลทางขั้วเชื้รรุนแรงมาก... น้องแสงชัยเจ็บปวดจนร้องโอดโอย... อาตมาสงสารน้อง... จึงนั่งภาวนาส่งกำลังใจจากวัด... ไปช่วยเหลือน้องชายที่กรุงเทพฯ...!... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

พอหายป่วย... น้องแสงชัยก็ไปวัด... กราบขอบคุณที่อาตมาช่วยรักษาให้... "เฮ้ย... ข้าไม่เกีย...!" "หลวงพ่อยาปิดผมเลย... ผมเห็นหลวงพ่ที่นั่งอยู่ทางปลายเท้าทั้งคืน...!"... อาตมาสงสาร... ออตมาสะตุงใจ... นี่เวรตีน้อย... กำลังภาวนาคด้วย... ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้... หรือเป็นนิมิตของมาร...? แต่น้ำหนักตัว... ให้อุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

แค่เราคิด... เขาก็เห็นเป็นตัวเป็นคนแล้ว... ดังนั้น... ที่ลูกปึกใจจดใจจ่อ

รูปที่ 11 หน้า 19-20

กระโถนช่างกรรมาณีน

อยากให้พ่อช่วย ก็คงเป็นแบบเดียวกัน จิตคงออกไปในลักษณะการ ใช้มโนเมยทธิแบบเดิมกำลังนั่นเอง...

ก่อนรุ่งสางไปเมืองลับแลแม่सान อาตมาบอกกับลูกปลา(ปราณี ขวัญเทีญ) ลูกสาวคนกลางว่า "ถ้าสิ้นเดือนไม่ได้ข่าว หนูก็หาพ่อใหม่ เลยนะ" เห็นลูกหน้าเสียวเลย คงคิดไม่ถึงว่าจะหนักหนาปานนั้น...

เข้าถึงแม่सान ตกค่ำกางกลดอยู่เชิงเขาริมห้วย กลางคืนนอน ภาวนาอยู่ พอห้าทุ่มกว่าขยับตัวเปลี่ยนท่า รู้สึกว่ามีใครมาอยู่นอกกลด ด้านปลายเท้า "มี..?"

คว่าไฟฉายได้ก็ลุกนั่ง อุทิศส่วนกุศลให้แล้วยังมาหลอกกัน แบบนี้ก็สวชี่..! เจ้อไฟฉายจะฟาดให้จิ้งหับ แล้วกลับเปลี่ยนใจ ขอดูหน้าผีหน่อยนา...

"อ้าว..ลูกปลา หนูมาได้ยังไง..?" อีหนูขี้ตาเพราะโดนไฟส่อง เข้าเติมหน้า ตอบเสียงง่วงนอนว่า "หนูเป็นห่วงหลวงพ่อดี.. เลยตามมาดู" เกือบตีกลางลูดตัวเองแล้วมัยละ..!

เรื่องนี้เรียนอยู่ ร.ร.พระสุธรรมยานเถรวิทยานักเรียนของที่นี่ ต้องฝึกมโนเมยทธิได้ จึงจะมีสิทธิ์เข้าเรียน ดังนั้น การที่เขาตามมาได้ ก็ไม่ใช่ เรื่องแปลกอะไรเลย...

ปล่อยให้เขาอนนอกกลดอยู่อย่างนั้น ประมาณตีหนึ่งครึ่งก็ค้อยๆ เลื่อนหายไป แสดงว่าตัวจริงคงหลับ กำลังใจขาดช่วงต่อไม่ติด กายทิพย์ จึงกลับร่างเดิม...

จากที่เล่ามา เป็นที่ยืนยันได้ว่า การถอดจิตไปไหนๆ เป็นเรื่อง กล้ายๆ ปัจจุบันนี้มีคนทำได้นับแสนคนแล้ว ท่านละ...? พ่อจะเชื่อเรื่อง

กระโถนช่างกรรมาณีน

แบบนี้หรือไม...? ถึงกรรมกรรมเป็นคิดไม่ปังกะเวสิฐกษณจ... ๒๙ มิถุนายน ๒๕๓๓ พระเล็ก สุธรรมบุญโญ

เรื่องคนบิณฑมพอง ๖๖. มีเงินใช้ไม่รู้จึกหมด... ขึ้นหัวข้อมาท่านผู้อ่านก็คงหุดตาสว่าง อยากรู้อยากเห็นขึ้นมาทันที ว่าทำอะไรถึงจะมีเงินใช้ไม่รู้จึกหมด ขอใช้แบบสบายๆด้วย ไม่ใช่ อดจนไส้กิวเพื่อจะเหลือเงินเก็บ...

ในพระไตรปิฎก กล่าวถึงตระกูลอภิมาหาเศรษฐีที่รวยจนไม่ทราบ ว่ามีเงินเท่าใด เพราะขนาดตวงใส่เกวียนยังนับไม่ไหว นั่นคือ ท่าน เมตทเศรษฐี ปู่ของ นางวิสาขามหาอุบาสิกา นั่นเอง...

กล่าวกันว่าผลบุญที่ทำให้รวยจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นของท่าน เมตทเศรษฐี คือ ในชาติก่อนโน้นได้ถวายทองคำปิกรินบูชาพระ รัตนตรัย...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย พุทโร อัมโม สังโฆ อัปปมาโณ คุณของ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้น มหาศาลสุดที่จะมีอะไรมาเปรียบ ปานได้...

ยิ่งท่านเมตทเศรษฐีในชาตินั้น ทำงานเข้าจรดเย็น พอได้เงินค่า อาหารมา แทนที่จะบำรุงกระเพาะที่หัวโหมของตน กลับเอาไปซื้อทอง มาบูชาพระรัตนตรัย...

แม้ว่าจะได้ทองคำเท่าปิกริน น้อยนิดจนน่าเวทนา แต่กำลังใจ ที่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ของท่านนั้นชิ่งยิ่งใหญ่ไพศาล สุดจะพรรณานได้...

รูปที่ 12

หน้า 21-22

กระโถนช่างกรรมมา@รี

ตายจากชาตินั้นท่านไปเกิดเป็นเทวดาเสวยทิพย์สมบัติ อยู่ใน
 สุขหลายพันปี จุตินจากอภัพของเทวดามาเกิดในชาตินี้ พอเข้าห้องแม่
 ปู่กับทวดบ๊อบเลย...
 เพราะกอไฟที่ขึ้นรอบบ้านทุกกอ พร้อมใจกันออกหน่อเป็นทองคำ
 คนอื่นเขาไม่ได้ดีขนาดนี้ ต้องท่านแม่ไปหักกิ่งจะยอมหลุด ก็เลยเพลิน
 กับการเก็บหน่อไม้ทองคำจนกองเป็นภูเขาเลากา เรียกว่ามีภูเขาทองใน
 บ้านเลยเชียวะละ...
 ยัง..ยังไม่พอ... แม้ว่าหน่อไม้จะงอกตลอดเวลาก็ยังไม่สะใจ ยังมี
 พระทองคำ ตัวเท่าข้างมาเป็นกองทัพเลย เข้ามายืนล้อมรอบบ้านไป
 หมด ให้รวยซะให้เข็ด...
 ไม่ใช่ทุบพระทองคำไปขายนะ... หากแต่ในปากพระมีสายกลไก
 พอถือออกได้อะไร จะเป็นเสื้อผ้า แก้วแหวน เงินทอง ไปซุกสายกลไก
 ของที่ต้องการจะไหลออกมาทันที...
 คราวนี้มีปัญญาทั้งนี้ถึงกลไกไปแกะะ อยากได้ทำอะไรก็ทำกันหน้า
 แล้วจะไม่ให้รวยจนไม่รู้ว่ามีเงินทำอะไรได้รี..? แคชักสายก็จะลมใส่แล้ว
 ใครจะมีปัญญาไปนับ..!
 "ข้าก่อน..มันจะมีจริงหรือคนรวยขนาดนั้น..?" "บ๊ะ..แล้วกัน
 ตัวไม่มีแล้วจะมานั่งเล่าหาสวรรค์วิมานอะไรละ..? อยู่เฉยๆนำ
 ชินขัดคอเดี่ยวเจอะเตนะ จะบอกให้..!"
 ถึงคราวของกบน้อยไม่เลยเจอะทะเล มีเศรษฐีต่างเมืองชื่อ
 ขนิลเศรษฐี มีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ ก็ราวๆ แปดร้อยล้าน ไม่ใช่ก้อยนะเนี่ย
 เกิดอยากรู้ว่าใครรวยเท่าตัวเองบ้าง...

กระโถนช่างกรรมมา@รี

ก็ใช้บริวารทำทองแท่ง ไม้เท้าทอง รองเท้าทอง เอาไปถือเล่น
 ใส่เล่น เป็นการอวดตัวหลายๆ ว่า จะมีใครรวยกว่านี้ดีกว่ามา ข้าจะขอ
 แสดงความนับถือ...
 เจอกุเขาทองของท่านเมตตเศรษฐีเข้าก็หงายหลังตั้ง อายจน
 แทบมุดดินไปอยู่กับใต้เตียง ของตัวเองถ้าเผลอใช้ล้างผาญอาจจะหมด
 ของท่านเมตตเศรษฐีใช้เท่าไรก็ไม่รู้จักหมด ไปเก็บเอาซักเอาเมื่อไร
 ก็ได้...
 เมื่อนางวิสาขมาทูลอุทิสกาทองแดง ท่านปู่ก็ให้ของรับไหวเล็ก ๆ
 น้อยๆ เป็นเงินห้าร้อยเล่มเกวียน ทองห้าร้อยเล่มเกวียน เครื่องใช้
 ไม่สอยห้าร้อยเล่มเกวียน ข้าทาสหญิง - ชายอีกอย่างละห้าร้อยคน
 ห้าร้อยซะให้พอ...
 อ่านถึงตรงนี้ชักอยากจะยอมเป็น "ไอ้ห้าร้อย" บ้างมั๊ยละ?
 อาตมาแม้ไม่มีอำนาจสลับซาพระรัตนด้วยทองคำเท่าบิกรันแบบ
 ท่านเมตตเศรษฐีก็ตาม แต่อาตมาก็มีอำนาจสั่งสอนมาทดแทน...
 นั่นคือ...เกิดมาได้มีวาสนาเป็นศิษย์ของหลวงพ่อบุญพระราชา
 พรหมยาน (สมณศักดิ์ในขณะนั้น) แห่งวัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี
 อาตมาสั่งนั้นก็เหลือเฟือเกินพอแล้ว...
 "หลวงพ่อบุญ" ท่านเมตตามอบคาถาตามทูลลาภ คือ "คาถาพระ
 บึงเจกพุทธเจ้า" ให้ มาภายหลังท่านต่อเติมจนเป็น "คาถา เงินล้าน"
 ก็ยังมีผลเป็นร้อยเท่าพันทวี...
 อาตมาเป็นคนเชื่ออยาก ลองแล้วลองอีกจนหมดความสงสัยใด ๆ
 ทั้งสิ้น ขนาดสองทุ่มเที่ยงพระจันทร์ก็ยังไม่จางวัดยังถูกปลุก

รูปที่ 13
หน้า 23-24

กระโถนช่างธรรมมาณีน

ไปสวดศพ รับเงินมาจนได้...
 รุ่นที่อาตมาบวชทั้ง ๓๕ องค์ ตั้งใจช่วยสร้างห้องกรรมฐาน และ
 พระหน้าตักสี่ศอก เพื่อชำระหนี้สงฆ์กับหลวงพ่อกับเงินสองแสน
 กว่าบาท ก็แบ่งเฉลี่ยกันจ่าย...
 อาตมาพยายามถวายหลวงพ่อบรรพชิตตั้งแต่ออกจากโบสถ์ อยู่ๆ
 มาเจอหนี้สินบานตะเกียงแบบนี้ก็หน้ามืดไปเลย จะเอาที่ไหนมา
 ให้ละหว่า...?
 หลังจากบวชได้ ๗ วัน พอดีลงศาลาสงวไรในงานวันวิสาขบูชา
 พบกับพี่สาวที่แสนดี คือ คุณนารถฤดี เจริญราศรี พี่เขาขอทำบุญด้วย
 ๒๐ บาท พออาตมาเปิดย่ามรับ สิ่งมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น...!
 ญาติโยมทั้งหลายพากันเข้าแถวยาวเหยียดตั้งแต่หัวศาลาถึง
 ห้ายศาลา เธอบ้างฉันบ้าง ควักเงินใส่ตุลุดตุล อาตมาเอารับเงินซะงั้น
 เป็นโกตาแตก กลับภูมิต้องพะเนิ่นเลย นับรวบรวมเสร็จ เหลือจะพอ
 รับนำไปถวาย "หลวงพ่อบ" หมัดหนึ่งหมัดสิ้นกันที โส้งอก...!
 นี่ขนาดเพิ่งบวชนะ...มาตอนออกชุดงัดไปเมืองลับแล อาตมา
 ก็ตุลุดเงินเกลี้ยงจาน ตั้งใจไปตัวเปล่าจริงๆ แต่อานิสงส์ที่ติดตัว
 ไม่ยอมให้เป็นอย่างที่ต้องการ...
 พอเทกระเป๋าล้างพระวันมาฆบูชากับแม่ครัวและครัวก่องทุน
 จนหมด กำลังสบายใจ ก็พบกับ คุณวิไล จณวัตร กับ คุณอัญชนา
 ลิขิตนรินทร์ เจ้าแถวและตะเอยมาของเบือเริ่ม...!
 ลงสวดมนต์ที่ศาลาสงวไร พบอาจารย์ประเสริฐ เกษตรเยี่ยม
 บอกว่าจะบวช เลยร่วมเป็นเจ้าของฟักของให้ไปเลย ออกจากศาลามา

๒๕

กระโถนช่างธรรมมาณีน

น้ำอึ้ง (คุณอุไรวรรณ บัจฉิมวงกูร) กลางทาง ถวายเงินมาอีกหนึ่งร้อย
 อาตมาละกลุ่ม...!
 จ่ายเป็นค่าล๊อคเกิดหลวงพ่อบ ๕ อันหมดพอดี มาเข้าเวร พี่สาว
 (คุณมุกดา เพชรชื่นสกุล) กับเกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) ตามมา
 ถวายอีก ๔๕๐ บาท (อยากจะทำดาจริง ๆ) เอาไปจ่ายเป็นค่าเหรียญ
 ทำน้ำมนต์และล๊อคเกิดหลวงพ่อบ หมดตัวซะที...
 ลงป่าฏีโมกข์แล้ว ออกจากโบสถ์มาพบแม่เบญญ์(อาจารย์เบญญา
 วิบูลย์พันธุ์) ถวายเงินส่วนตัว ๕๐๐ บาท อาตมาอยากหัวเราะและ
 ร้องให้พร้อม ๆ กัน...!
 แดง (มงคล จอมหา) เอรารถไปส่ง เลยเติมน้ำมันที่พิษณุโลกซะ
 ๒๐๐ บาทเหลือ ๓๐๐ บาท ยกให้แดงไป อีทีนี่ตอนเช้าป้ามันต้อง
 จ้างคนนำทางนะซี...!
 นี่ก็ถึงเงินสามร้อยบาทซะมืด ล้วงย่ามค้นไปค้นมาควักออกมา
 ได้สามร้อยบาท มาจากไหน...? ซ่า...เราทำได้ จ่ายค่านำทางค่ายา
 จิปาถะ ชากลับออกมาห้วยห้วยก เลี้ยงขนมเด็กกะเหรี่ยงและหมู
 หมากาไก่ ช่วยกันกินครึ่ครึ่นไปเลย รวมทั้งหมดจ่ายไป ๒๐๐ บาท...
 กลับถึงวัดเกือบสี่ทุ่ม ทำความสะอาดบริวารแล้ว สงสัยว่าทำไม
 ผังโบสถ์เปิดไฟสว่างไว้ ตามได้ความว่าแม่ของโยมเอี่ยม (แม่ครัววัด)
 ตาย กำลังมีงานศพอยู่ จะไปร่วมงานก็เหนื่อยเต็มที่ นอนตึกว่า...
 แม่พราหมณ์เป็นตายเลย...
 ดีที่เจอแม่ครัว ควักเงิน ๑๐๐ สุดท้ายช่วยงานศพเขา แล้วอาตมา
 กับแดงก็ "เหาะ" ไปบ้านแม่เบญญ์ที่อยู่ทอง ฉันท้าแล้วนอนยาวยันบ่ายเลย

๒๖

รูปที่ 14

หน้า 25-26

กระโถนข้างขรรฆวาน์

ตกป่วยแม่เบ็ญพาเพื่อนบ้านมาพึ่งประสภการณเฒ่า คอยกันเพลิน เกือบสี่ทุ่มจึงเลิก...

ดูสิ ญาติโยมพากันถวายเงินเจ็ดร้อยกว่าบาทเป็นค่าเล่าเรื่อง.. เห็นมั๊ยล่ะ..? เข้ามืดหมดตัว กลางคืนรับใหม่ ไม่เคยหมดข้ามวันเลย ซักครั้งเดียว จะมากจะน้อยก็ต้องมีมาจนได้ ถ้าไม่ขยันทำบุญ คงเก็บเงินได้หลายตันแล้ว..! ...หลายครั้งหลายหนที่เป็นแบบนี้ จนกระทั่งเชื่อยิ่งกว่าเชื่อ ว่าชาตินี้ อนาคตมีเงินกลุงเล่นไม่รู้จักหมดแน่ๆ แอ..ลุงพูดพูดเสียงเชื่อว่า "เขียนดีๆ หน่อยคุณ เดียวคนเขาเข้าใจผิดว่าเอาไปปล่อยกู๊ เสียงสาว ชื่อบ้าน ชื่อที่ดิน แบบพวกที่มาอยู่ข้างล่างนี้ บอกเขาไปตรงๆ ซิวว่า "หลวงพ่อ" สั่งให้ทำบุญให้หมด ห้ามมีเงินเก็บข้ามปี"

หวัดไปแล้วมั๊ยล่ะ...! ค่ะนอนมือไปหน่อยถูกเบรคหัวทิ่มเลย โอ.เค. ชาตินี้เอาต้ามามีเงินทำบุญเพลินอุราชนิดไม่มีวันหมดแน่...อย่างนี้ ใช้ได้ละลุงนะ..!

ท่านผู้อ่านจะทดลองดูบ้าง ก็โปรดอย่าไปดูตอนคอกาเงินล้าน แล้วปฏิบัติตามนั้นเถิด การภาวนาถ้าใจเกาะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ท่านก็ไม่มีความรู้ที่ช่วยอยู่แล้ว ยิ่งเอากำลึงจากการภาวนา มาพิจารณา วิปัสสนาญาณ ยกจิตของตนขึ้นสู่อภิมุขสูงยิ่งๆ ขึ้นไปได้ ก็ยอดเยี่ยม สดุดาโศปานแลที่เดียวเชียว...

๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุรมมปญโญ

เดือนกรกฎาคม-กันยายน ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์

ถาม :
ตอบ : คือเราตั้งใจจะให้เสื่อม แล้วก็ไปลด ถ้าอย่างนั้นก็เสื่อม แล้วเรามีโทษปรามาสพระรัตนตรัยด้วย แต่ขณะเดียวกันถ้าหากว่าเป็นของสำนักที่ทำตามแบบของไสยศาสตร์เขาจะมีข้อห้ามของเขาอยู่ อย่างเช่นว่าห้ามลอดใต้ตุ๋นร้าน ห้ามกินผัก แพง แดง น้ำเต้า ห้ามด่าแม่เขา ถ้าเราไปละเมิดข้อนี้ของเขาจะเสื่อมไปเลย เพราะฉะนั้นไสยศาสตร์กับพุทธศาสตร์ต่างกัน พุทธศาสตร์นี้ส่วนใหญ่เป็นอานาภาพของพระของพรหม ของเทวดา มันจะยืนยันกันว่า หลวงพ่อดีมวัดหนองโพธิ์ ท่านทำเครื่องรางของขลังเอาลูกศิษย์เอาไปใช้ มีลูกศิษย์คนหนึ่งถามว่า หลวงพ่อดีมรับ วัดตุ้มมงคลของหลวงพ่อดีมตราว่าผ้าได้มั๊ย? ลอดใต้ตุ๋นร้านได้มั๊ย? หลวงพ่อดีมบอกว่างูเห่ามันเลื้อยลอดพระลอดตราว่า แล้วลอดใต้ตุ๋นร้านมากัดเอ็งๆ ตายมั๊ย? คนถามบอกว่า ตายครับ หลวงพ่อดีมบอกว่า ของๆ ข้าก็เหมือนกับงูเห่านั่นแหละ ลอดเท่าไรก็ไม่เสื่อม นั่นแสดงว่าเป็นพุทธานุภาพ

การฝึกปฏิบัติสำคัญที่สุดก็คือรักษากำลึงใจของเราให้ตรงตัวต่อเนื้อกันให้ได้ ถ้ากำลังใจมันตรงตัวต่อเนื้อ รัก โกรธ หลง มันจะทำอันตรายเราไม่ได้ ส่วนใหญ่ของเราทำพอเล็กลงก็เอ้อระเหยลอยหายลิ้มไปเลย กำลังใจไม่ได้ รักษาต่อแล้วก็นั่งกลุ่มว่าทำมั๊ยทำไม ทำไม ตอนนี้มีมันวุ่น มันกลุ่ม มันทุกข์สารพัดสาระเพ หัวตัวเอง

รูปที่ 15
หน้า 27-28

กระโถนช่างธรรมมาสน์

ทั้งนี้เลย ... ไปไหนหนอ... คมขื่นขื่นกันสนน

ถาม :กัน-ศกฺกฺกฺกฺกฺกฺก

ตอบ : หยอดดูไปเลย สังฆทาน วิหารทาน ธรรมทานนะ รูปเทียน เอามานี้ รูปเทียนของจำเป็นซื้ออยู่ทุกวัน มา... ไว้บนนี้ ถ้าหากว่าพระที่เป็นพระจริงๆ เครื่องบูชาเหล่านี้สำคัญ คราวนี้ลูกศิษย์สายหลวงพ่อก็คจะเคยชินเหมือนกันตัวทานบารมี ไปไหนก็ควักกระเป๋า ถึงเวลาก็ควักสตางค์วางลงไป ถ้าหากว่าไม้ดอกไม้รูปเทียนไป พระที่เป็นพระจริงๆ ท่านจะยินดีมากกว่าเงินทองเยอะ อันดับแรกคือท่านยินดีในความดีของเรา การที่เรานำดอกไม้รูปเทียนมาคือตั้งใจมาบูชาพระรัตนตรัย การบูชาพระรัตนตรัยคือเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นกฎกติกาข้อแรกของการเข้าถึงพระโสคาบัน ถ้าท่านเห็นท่านจะดีใจว่าคุณใกล้พระโสคาบันแล้วแต่เห็นสตางค์เป็นคนละเรื่องเลย ไอ้สตางค์ในความหมายของท่านบางทีมันก็คือเศษกระดาษหรือเศษโลหะเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นถ้าไปหาพระที่เรามั่นใจว่าท่านเป็นพระดีแน่ๆ ของเหล่านี้อย่าลืม ถึงมันจะเป็นอามิสบูชา บูชาด้วยสิ่งของก็ตาม แต่ว่าอามิสบูชาะผลของมันจะเกิดในลักษณะว่าร้ายๆ ปฏิบัติบูชาผลมันจะเกิดในทางปัญญาดี ทำมันซะทั้งสองอย่างนั้นนะ จำไว้ให้แม่นๆ บางคน เอ๊ะ...ทำไมต้องตั้งขึ้นครุ ต้องบูชาครุก็อยู่ตลอดจริงๆ ทั้งหมดทำก็เพื่อตัวเราเองทั้งนั้น มันละจำเอาไว้ให้แม่น เจตนาบริสุทธิ์ วัตถุประสงค์ บริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ ท่านนั้นมีผลเต็มร้อยส่วน คราวนี้ของเราเองเราเพิ่งทำกรรมฐานมา กำลังใจมันต้องดีอยู่แล้ว *ใจบุญนี้ น้อยนะ ส่วนนี้มันจริง เป็นที่ ประโย*

๒๙

กระโถนช่างธรรมมาสน์

ถาม : ... ตอนนี่เริ่มอายุมากขึ้นละ เริ่มไปวัดไปมานี้ก็จะเริ่มเจอคำถามแปลกๆ หรือไม่บางอย่างที่ตอนเด็กๆ สงสัยนะละ แล้วก็ยังไม่ได้คำตอบที่ถูกต้อง ก็เลยอยากเรียนถามหลวงพี่นะละ ถามหลวงพี่เรื่องรูปเทียนดอกไม้ที่ถวายพระนี่หมายความว่าอย่างไร เทียนนี้จะจุดข้างไหนก่อนนะละ?

ตอบ : การถวายดอกไม้รูปเทียนเป็นเครื่องบูชา คือเป็นการถวายแสงสว่างและของหอมเป็นเครื่องบูชา จัดเป็นอามิสบูชาอย่างหนึ่ง อามิสบูชาส่วนใหญ่ผลตอบแทนหรืออานิสงส์ของมันต่อไปในภายหน้ามันจะเกี่ยวกับเรื่องของลาภผลเงินทอง แต่ถ้าเป็นปฏิบัติบูชา มันจะเป็นด้านของปัญญา คราวนี้การจุดรูปเทียนนะตามความนิยมกัน เขาจะจุดด้านซ้ายของเราคือขวามือของพระก่อน จุดเทียนทางด้านซ้ายมือก่อนแล้วมาจุดทางด้านขวา แล้วรูปก็รวบบีบมาก็จ่อไปทางด้านซ้ายอีกเหมือนเดิม *ใจบุญนี้ น้อยนะ ส่วนนี้มันจริง เป็นที่ ประโย*

ถาม : มีความหมายอะไรมั๊ยละ เป็นดอกไม้ที่ไม่ถึงนิยมถวายดอกบัวอะไรอย่างนี้ละ ? *หลวงพี่คนดีไปไหนหนอ... คมขื่นขื่นกันสนน*

ตอบ : ดอกบัวส่วนใหญ่แล้วเขาถือว่าเป็นของสูง จริงๆ แล้ว มันคล้ายๆ กับปริศนาธรรมอยู่อย่างหนึ่งที่โบราณเขาถือกันมา อย่างลึกลับว่า ดอกบัวต้นกำเนิดมันจริงๆ คืออยู่ที่โคลน แต่ว่าสามารถที่จะชูตัวเองจนกระทั่งพ้นโคลนขึ้นมา พ้นน้ำจนกระทั่งเบิกบานขึ้นมาได้ ท่านเปรียบในปริศนาธรรมที่ว่าคนเราทุกคนนะ ต่อให้มีชาติกำเนิดที่ต่ำต้อย หรือว่ามีกรรมกระทำที่ย่ำแย่ขนาดไหนก็ตาม แต่ถ้ามีความพยายาม ตั้งหน้าตั้งตาต่อสู้ฟันฝ่าทำความดีไว้สม่ำเสมอ ก็ย่อมมีโอกาสที่จะหลุดพ้นได้เหมือนกับดอกบัวที่ชูพ้นน้ำขึ้นมาเหมือนกัน *ใจบุญนี้ น้อยนะ ส่วนนี้มันจริง เป็นที่ ประโย*

๓๐

รูปที่ 16
หน้า 29-30

กระโถนช่างธรรมาสน์

ถาม : แล้วการจบของนะค่ะ อย่างถ้าสมมติว่าถวายพระพุทธรูปหรือว่า พระสงฆ์เป็นพวกอาหารหรือปัจจัยอย่างนี้นะค่ะ เวลาจบของควรจบ แบบไหน จบอย่างไร ?

ตอบ : อธิษฐานเอานิพพานไว้ก่อน ถ้าขอนิพพานอย่างอื่นได้หมด เองแหละ จะยื่นยอดเขามันต้องจะไปตลอดทางอยู่แล้ว

ถาม : แล้วอย่างที่เวลาเวียนเทียนที่เขานั่งเป็นวงกลมๆ แล้วเวลา เวียนก็แบบอย่างนี้ ทำอย่างนี้ แล้วก็จบอย่างนี้ ?

ตอบ : นั่นถือตามแบบของพราหมณ์เขา คือมีการวนเข้สามรอบ วนนอกสามรอบ ตอนวนออกนั้นเขาเอาสิ่งไม่ต้อออก ตอนวนเข้านั้นเขา รับสิ่งดีเข้ เขาตั้งใจอย่างนั้น แต่คราวนี้วนออกแล้วไม่ทันจะไป เราไป วนเข้มันก็กลับมาใหม่หรือเปล่านี้ไม่รู้ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วเวียนยังงี้ เขทำกันยังงี้ ?

ตอบ : เขาเชื่อถืออย่างนั้นเขทำกันอย่างนั้น มันเป็นรูปแบบของเขา ของเราเองเราตั้งใจจุดถวายพระไปก็หมดเรื่องหมดราวไป

ถาม : การกวรววดนำคะอุทิศส่วนกุศลนะค่ะ สั้นๆ นะค่ะ แล้วก็ให้ถึง ทุกท่านทั้งที่มีกายเนื้อและก็ไม่มีการเนื้อนะค่ะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นเอาตามแบบของหลวงพ่อนะจะ อิทัง ปุญญะผะลัง นะเคยท่องมั๊ย? ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้า ขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายที่เคยล่วงเกินมาแล้ว แต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายจงไมทนาส่วน กุศลนี้ ของจงโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่บัดนี้ตราบทั่วเข้าสู่พระ นิพพานด้วยเถิด และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลายที่ปกปักร

กระโถนช่างธรรมาสน์

รักษาข้าพเจ้า เทพเจ้าทั่วสากลพิภพและพระยายมราช ขอเทพเจ้า ทั้งหลายและพระยายมราชจงไมทนาในส่วนกุศลนี้ ของจงเป็นสักขีพยาน ในการบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด และขออุทิศส่วนกุศลนี้ ให้แก่ท่านทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว ที่เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี เสวยความ สุขอยู่ก็ดี เป็นญาติก็ดี มิใช่ญาติก็ดี ขอเธอทั้งหลายจงไมทนาในส่วน กุศลนี้ พึ่งได้รับประโยชน์ ความสุข เช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด และก็อธิษฐานบิ๊ดท้าวว่าผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้ บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ขอผลบุญนี้จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงซึ่งพระ นิพพานในชาติปัจจุบันนี้เถิด

ถาม : แล้วการขอขมาพระรัตนตรัยละคะ ?

ตอบ : การขอขมาพระรัตนตรัยนี้ เราพอทำความเข้าใจไปถึงระดับหนึ่ง ไม่ต้องมากหรอกแต่อุปจารสมาธิเท่านั้นตั้งใจทำจริงๆ มารเขารู้ว่าเราจะ พ้นมือเขาแล้ว เขาก็พยายามที่จะหลอกล่อเราทุกวิถีทาง ให้เราหลงผิด เป็นชอบ มีการปรามาสพระรัตนตรัยบ้างอะไรบ้าง คราวนี้ถ้าหากว่าใคร เป็นดั่งนั้นเขาให้ตั้งใจขอขมาพระ เพราะว่าปรามาสพระรัตนตรัย นี้แปลว่าเราไม่เคารพจริง ถ้าเราไม่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จริง เราจะเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันไม่ได้ก็ให้ตั้งใจไว้ว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่เราล่วงเกินต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไปแล้ว ด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจก็ดี จะโดยต่อหน้าหรือลับหลัง เจตนา หรือไมเจตนาก็ดี ข้าพเจ้าขอกล่าวขอขมากรรมนั้นต่อองค์สมเด็จพระผู้มี พระภาคเจ้าขอได้โปรดเมตตาอดโทษแก่ลูกตั้งแต่บัดนี้ ตราบทั่ว เข้าสู่พระนิพพานด้วยเถอญ ตั้งใจอย่างนี้แม้ว่าสิ่งนั้นเราไม่ได้เจตนาทำ

รูปที่ 17

หน้า 31-32

กระโถนข้างธรรมมาสน์

จะเป็นการตลกตลกของกิเลสมารหรือตัดเหาอุปาทานอกุศลกรรมใดๆ ชักน้ำก็ตาม ถ้าเราเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เรื่องเหล่านี้ เราไม่ทำ อยู่แล้ว แต่เนื่องจากมีการชักนำจากกิเลสมารหรือว่าตัดเหาอุปาทาน อกุศลกรรมดลบันดาลให้เป็นไปก็ตาม ถึงไม่ใช่การกระทำของเรา เราก็ เต็มใจขอมา พยายามดิ้นรนบ่อยๆ เจ้าพวกนี้มันกลัวคนหน้าด้าน ถ้าดิ้น บ่อยๆ สู้ไม่ได้มันถอยไปเอง ให้ขอมาทุกครั้งเวลาจะสวดมนต์ไหว้ พระหรือว่าจะทำกรรมฐานอะไรให้ตั้งใจทำไว้ก่อน เพื่อกรรมส่วนนี้ จะได้ขาดลง ไม่อย่างงั้นมันจะขวางอยู่เข้าไม่ถึงกระแสพระนิพพาน

ถาม : เวลาไปงานศพนะคะ แล้วเวลาขอขมาศพหรือเวลาที่ไปจุดธูป ไหว้ศพให้ศพว่ายังไงคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องพูดนะ ไหว้ไปหลายศพแล้วมันได้แต่ศพจะ ให้ไปตั้งใจ กราบพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ โดยเฉพาะพระธรรมตั้งได้อยู่ตรง หน้าตายไปแล้ว ท่านบอกแล้ว ทุกอย่างไม่เที่ยง ทุกอย่างเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรตั้งอยู่ได้เป็นตัวเป็นตนเป็นเราเป็นเขา นั่นเขาก็ตายให้เรา เห็นอยู่แล้ว อีกไม่นานเราก็ตายตามนั้น ตอนที่สังฆธรรมอัน ประเสริฐขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ตรงหน้าแล้ว น้อมกราบเคารพบูชาในความเป็นจริงที่พระองค์ท่านเห็น และลูก ก็ทราบดีว่าอีกไม่นานลูกก็จะตายแน่แก่ตามนี้ ถ้าตายเมื่อไหร่ ขอไปอยู่กับพระองค์ท่านก็แล้วกัน เรามันไปไหว้แต่ศพ

ถาม : แล้วเวลาไหว้เจ้าที่เจ้าทางอย่างนี้คะ จุดธูปกี่ดอก ?

ตอบ : จุดธูปกี่ดอก... มัดใหญ่ๆ โรงงานผลิตธูปจะได้รวมมั่ง

ถาม : แสดงว่าเราไม่มีกำหนดหรอก ?

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ตอบ : ไม่มีหรอกจะ แล้วแต่เราชอบใจ จุดมัน ๕ ดอก ๗ ดอก ๙ ดอก ๑๑ ดอก แล้วแต่ที่เขาถือว่าเป็นตัวเลขที่ดี

ถาม : แล้วนั่งสมาธิกับเดินจงกรมจะ อย่างไรดีเหมือนกัน ?

ตอบ : ถ้าสามารถทำได้ก็เหมือนกัน เพราะว่าภาวธรรมที่เราทำสมาธิ ภาวนา จะเป็นอิริยาบถไหนก็ตามถ้าทำถึงมันมีผลเหมือนกันหมด

แต่ว่าอาณิสสของการเดินจงกรมมันมีต่างหากออกมา คืออันดับ แรกท่านบอกว่าธรรมะที่ได้จะไม่เสื่อมง่าย เพราะว่าได้ขณะที่เรา เคลื่อนไหวอยู่ เวลาเรานั่งภาวนาถ้าเราขยับลุกไปนี่กำลังใจมันอาจจะ เคลื่อนไปได้เพราะมันเปลี่ยนอิริยาบถ แต่ถ้าเราได้ในขณะที่อิริยาบถ เคลื่อนไหวอยู่เป็นปกติอยู่แล้ว ถ้าเราไปนั่งก็กลายเป็นของง่ายไปเลย อันดับที่สองทำให้อาหารย่อยได้ดี เลือกลมก็ปลอดโปร่งได้เร็ว ภาวนาได้ดีขึ้น อันดับต่อไปทำให้เป็นผู้มีความอดทนเดินทางไกล โดยไม่เหนื่อย ก็ลองเดินมันเข้ายืนยืนดูซิ พอชินๆ เข้าบ่อยๆ ต่อไปพอ ไกลก็เป็นไกลไปเอง สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะเป็นอาณิสสต่างหากของเขา แต่ว่าจริงๆ แล้วอิริยาบถไหนก็ตามถ้าทำถึงจริงๆ มีผลเหมือนกัน

แต่อาณิสสของลมมันต่างหากออกมาหนึ่ง

ถาม : ช่วงนี้ปฏิบัติพอสมควรจะ อย่างไรไม่ขาดทุกวัน ยังไงก็ทำ ?

ตอบ : จะ มีคุณน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อมน้อม

ถาม : มันเกิดการสับสนคะ ?

ตอบ : สับสนตรงไหน ?

ถาม : บางทีนึกไม่ออกคะ ว่าที่เราทำไปมันถูกหรือมันผิด ?

ตอบ : ถ้าหากว่ายังอยู่ในกรอบของท่าน คืล ภาวนา ไม่มีผิดจะ หลุดออก

พระโขนงข้างธรรมมา@มิ

นอกกรอบของศีล ๕ มัย ? หลุดออกจากการภาวนามัย ? ก็ตรวจดูง่าย ๆ
ถาม : อย่างเวลาเรารี้งแจเหตุผลให้คนอื่นทราบนะคะหรือว่าอะไรก็
แล้วแต่ ถ้าเหตุผลของเรามันไม่ถูกใจถูกใจเขาเนอะคะ ถึงเป็นเหตุผลที่ถูก
แต่บางครั้งคำพูดของเราจะไปก่อความจริตของเขาได้ อย่างนั้น
ถือว่าเป็นการก่อกรรมเพิ่มมัยคะ ? *พระโขนงข้างธรรมมา@มิ*
ตอบ : มันแล้วแต่ว่าเขาถือสา มัย ถ้าเขาถือสา ก็เป็น แต่อย่าลืมว่า
ถึงแม้ว่าเราไม่เจตนาก็ตาม แต่บางอย่างมันก็เป็นกรรมได้ และ
กตัตตการกรรม กรรมที่ทำโดยไม่เจตนา ถ้ากรรมมวลอื่นไม่ได้ผลกรรม
มวลนี้ก็อาจจะให้ผลได้ กตัตตการกรรมนี้อย่างพระพุทธเจ้าไง ระหว่าง
ที่ปลงอายุสังขารแล้วเดินจากป่าวาเลเจดีย์ไป เมืองกุสินารา อยากจะ
ตีมน้ำขึ้นมาเพราะว่ากระหายมาก ให้พระอานนท์ไปตักน้ำ ปรากฏว่า
เกวียน ๕๐๐ เล่มเพิ่งลุยผ่านแม่น้ำไปขุนคัลกเขียว พระอานนท์ก็กลับมาก
กราบทูลว่าไม่มีน้ำ พระพุทธเจ้าตรัสว่าไปเถอะมีอยู่ พอกลับไปน้ำขุ่น ๆ
ไม่น่าเชื่อว่าเดินแค่นั้นมันมีน้ำแล้ว ท่านก็กรองน้ำถวายพระพุทธเจ้า
พอจิบแล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่าเป็นบุพกรรมที่ท่านทำไว้ ชาติหนึ่งท่าน
เป็นลูกชวานา พ่อแม่ไถนาอยู่ทั้งวัน พอตอนเย็นปลดควายออกจากไถได้
ก็บอกให้จูงไปกินน้ำที่มันหิวน้ำแล้ว ท่านก็จูงไป ไถควายหิวจนหน้ามืด
เจอแอ่งน้ำมันก็พรวดเข้าไป ท่านเห็นว่าแอ่งน้ำนั้นมันขุ่นไปหน่อยหนึ่ง
น่าจะให้มันกินน้ำใสๆจะได้ขึ้นใจมากกว่า ท่านก็ดึงให้มันย้ายมา
หน่อยเดียวแค่นั้นเอง เจตนาดีแท้ๆ เขาเรียกว่ากรรมไม่ได้เจตนาทั้งๆ
ที่เจตนาดีเจตนาดีแต่ว่ามันก็ยังอุตุสาตามมาสนองท่านขณะที่เป็น
พระพุทธเจ้าแล้ว ตรงจุดนี้ก็ให้ระวังไว้ชนิดหนึ่ง บางอย่างเราหวังดี

๓๕

พระโขนงข้างธรรมมา@มิ

ปรารถนาดีแต่ใช้คำพูดผิด หรือว่าพูดผิดจังหวะ ผิดกาลเทศะ ผิดเวลา
คนหนึ่งรับได้ อย่างนี้ อีกคนรับไม่ได้ ขึ้นมาก็ขรรยเหมือนกัน เอาเหอะ
อยู่ในโลกนี้มันต้องสร้างกรรมเป็นปกติอยู่แล้ว แต่ยังไงๆ ก็ให้มันจบลง
แค่ชาตินี้ก็แล้วกัน *พระโขนงข้างธรรมมา@มิ*
ถาม : ช่วงหลังนี้ทำไม... เขาว่านั่งสมาธิแล้วความจำจะดีขึ้น
แต่ทำไมลืมอะไรง่ายกว่าปกติล่ะคะ ? *พระโขนงข้างธรรมมา@มิ*
ตอบ : อันนี้ย้อนไปถึงก่อนถามเลย เราชราแล้วจะ (หัวเราะ) *พระโขนงข้างธรรมมา@มิ*
ถาม : คนอื่นเขายังไม่เป็นอย่างนี้เลยคะ เรื่องชราขอรบอยู่แล้วแต่ว่ามัน...?
ตอบ : พอเริ่มชราความจำมันก็ไม่ดีเป็นปกติ แต่คราวนี้ถ้าหากว่าเรา
จะตั้งใจทำอะไรนะ ถ้าเราสมาธิทรงตัวโดยเฉพาะทรงเป็นฌานเลย
แล้วกำลังใจเรามุ่งมั่นอยู่กับสิ่งนั้น เมื่อถึงวาระถึงเวลา มันจะนึกได้
ถึงขนาดของเขาเราเองจำไม่ได้มันก็ช่างเหอะมันเริ่มชราแล้วจะ *พระโขนงข้างธรรมมา@มิ*
ถาม : แล้วที่พูดบ่อยๆ นะ รู้ทั้งรู้ทำไม่ได้ ไม่เข้าใจคะ ? *พระโขนงข้างธรรมมา@มิ*
ตอบ : พยายามบ่อยๆ คือเรื่องบางอย่างที่เราเรารู้ว่าต้องทำอะไร
แต่ว่ามันทำเท่าไรก็ยังทำไม่ได้ เพราะอันดับแรกกำลังของเรายังไม่
เพียงพอ อันดับที่สองวาระและเวลา มันยังไม่ถึง เหมือนเราปลูก
ต้นไม้ต้นหนึ่งดูแลรักษามาตั้งนานเนกาเลแต่มันยังไม่ออกดอก
ออกผลซักที เพราะว่ายังไม่ถึงฤดูกาลของมัน คราวนี้เรารู้ทั้งรู้
มันจะออกดอกออกผลแต่มันไม่ออกซักที ทำยังไงล่ะ รอ....
รอ ด้วยความอดทนและใจเย็น ชะงืดเดียวกันสิ่งใดที่เคยทำเป็น
ความดีก็ทำแล้วย้ำอีกทำแล้วทำอีกไปเรื่อย มันเหมือนยังกับว่า

๓๖

รูปที่ 19

หน้า 35-36

พระโขนงเจ้าจรรยามาฉนั้น

เราทวนแล้วทวนอีกจนกระทั่งมันใจ เหมือนก้าวข้ามจุดนั้นไป ผลก็จะเกิดแก่เรา ห้ามซีเกียง ต่อให้ย่ำเท้าอยู่กับที่ก็ต้องอย่า

ไม่งั้นแล้วมันจะถอยหลัง

ถาม : แล้วระยะเวลาที่รอประมาณแค่ไหนคะ ?

ตอบ : ประมาณแค่วัน

ถาม : หมายถึงว่าต้องอย่างนี้คะ ?

ตอบ : ๒๔ ชั่วโมงก็พอจะ

ถาม : อานาปานสติ ?

ตอบ : จริงๆ ถ้าสำหรับนักปฏิบัติจริงๆ ทั้งช่องว่างแม้แต่นิดเดียวให้

ถาม : อานาปานสติ ?

ตอบ : จะ ๒๔ ชั่วโมงอย่าให้มันขาดทุนตลอด ให้มันมีส่วนกำไร

ถาม : ตอนนี้อยู่คนเดียวนานไป คราวนี้พอเราจะต้องมาพูดกับคน

ตอบ : สมัยหลังการอยู่ปริวาสนะ..ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาไปบ้นชาว

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

พระโขนงเจ้าจรรยามาฉนั้น

กำหนดได้ว่าระยะนานเท่าไร...ลืม เขาให้นับตั้งแต่วันบวชจนถึงวัน

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

ตอบ : ..?

ถาม : ..?

รูปที่ 20
หน้า 37-38

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ตอบ : มันก็ซ่าแล้วซ้าอีกอยู่นั้นนะ เสร็จแล้วพอมันจัดแล้ว เนื่องจากว่า โยมเข้าใจเสียแล้วว่าทำบุญกับพระอยู่ปริวาสจะได้บุญมากเขาก็พากันไปทำ เจ้าของวัดได้กำไรก็เลยจัดกันบ่อย แต่ถ้าหากว่าจะจัดเอาอย่างเป็นอันเป็นธรรมจริงๆ ต้องอย่างวัดซากสมอ วัดซากสมอนี้จัดเพื่อสงเคราะห์จริงๆ สิบล้านวันนะ พระไปอยู่ต้องช่วยตัวเองตลอด ถึงเวลารับฉันนี่ฉันใช้มัย? โศคะนี่มีหน้าที่เก็บกวาดซัดถูล้างอะไรก็ล้างไป ถึงเวลาคุณฉันเสร็จคุณต้องไปนั่งกรรมฐานหนึ่งชั่วโมงเดินจงกรมหนึ่งชั่วโมงอะไรก็ทำไปจนถึงเวลาครบ ครบเวลาออกมาฉันน้ำปานะเสร็จก็ต่างคนต่างเข้าที่ภาวนาของตัวเองไป ถ้าอย่างนี้ละก็จัดแล้วได้บุญแน่ แต่ที่ทำกันอยู่นี้ไม่ค่อยแน่ใจว่าจัดแล้วจะได้อะไรกัน

ถาม :

ตอบ : คืออย่างน้อยๆ ถ้าหากว่าคนที่ตั้งใจไปเพื่อแก้ตัวเองจริงๆ มันก็ได้อยู่ แต่คราวนี้เจตนามุ่งหมายมันผิดไปซะแล้ว...ลำบาก ระเบียบหลังๆ น้อย่างที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ว่า นานไปสังฆกรรมปฏิรูปมันจะปรากฏมากขึ้นเรื่อยๆ สังฆกรรมปฏิรูปก็คือสิ่งที่แฝงคำสอนของท่านเข้ามา ยุ่งมากเลย เฮ้อ...ลำบาก

ถาม : ไม่เคยไป เติ้งไป ไปที่นั่นะครับ ?

ตอบ : ดิฉัน ผมเองนะก่อนหน้านี่คิดจะไปปริวาสเหมือนกันเห็นเขาไปแล้วมันน่าสนุก แบนกกลดแบนกบดกันไปมันก็ซดจืดจืดๆ ปรากฏว่าได้แต่คิด รุนพี่เขาไปกราบลาหลวงพ่อก่อนขออนุญาตไปอยู่ปริวาสหลวงพ่อก็บอกว่าแกล่โดนอาบตี้อไหน? ก็อ้อ..บอกไม่โดนครับ ไม่โดนแล้วไปทำไหม? ไปแล้วถึงเวลาแกล่ไปอยู่ปริวาสแกล่ก็ต้องมาสารภาพว่า

กระโถนข้างธรรมมาสน์

แกล่ผิดยังงี้ ในเมื่อไม่โดนแล้วไปบอกให้ตัวเองผิดก็โกหกเขานะสิ ทางวัดทำซุงก็เลยไม่มีการปริวาสกับใครมาตลอด

ถาม : ... ที่ไปเพราะอยากรู้ว่าเป็นยังไง ?

ตอบ : ครับ ผมว่าถ้าไปลักษณะนั้นจะได้ประโยชน์มากเลย จะได้ศึกษารูปแบบเขาเอาไว้ และอีกอย่างหนึ่งว่าถ้าหากว่านานๆไป เราต้องไปเป็นเจ้าอาวาสจะต้องไปเป็นครูบาอาจารย์เขา ถึงเวลาถ้าลูกศิษย์เกิดจ๊ก..เข้าไปโดนเขามันต้องแก้ได้ นั่นแหละครับตัวนั้นแหละสำคัญที่สุด

ถาม : ไปศึกษาเออ...เป็นยังไงนะอะไรนะ ?

ตอบ : แต่ว่าระยะหลังนี้มันมีรูปแบบอันหนึ่งที่คือเขากันเขตต่างหากไปเลย ถ้าไม่กันเขตต่างหากนี้ พวกคุณเข้าไปเขาต้องมากุณเขาสารภาพที่ละองค์เลย (หัวเราะ) เหนื่อยตายเลย

ถาม : ทำแค่ครั้งคืนซ้าก็... ?

ตอบ : ก็เก็บวัดติดแต่เสร็จก็ออกมาทำโน่นทำนี่ไป ทำวัตรเย็นเสร็จกลับเข้าไปใหม่ แต่ถ้าหากว่าปริวาสทุกอย่างที่แบบคุณอยู่นี่ประเภทแบบไม่ต้องเจอหน้าคนเลยจนกว่าจะพ้น

ถาม : ผมไปนี่แบบคืนก่อนๆ นี่แหม...ก่อนที่ผมไป...(ไม่ชัด)... กลางคืนพระเข้ามาบ่อยเหลือเกิน ผมไปนี่...(ไม่ชัด)... หลวงพ่อกำลังให้พระเข้ามาบ่อยเหลือเกิน ?

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่งั้นไปสารภาพกับเขาแยะเลย

ถาม : บางที่เที่ยงคืนตีหนึ่งตีสองจะตีระฆังแว้งๆ แล้ว เขาว่าที่เขาว่ากันนะครับ...(ไม่ชัด)...หลวงพ่อกำลังให้พระเข้ามา เข้ามาก็ได้แต่ให้มาตอนเช้า ?

กระโถนข้างธรรมาสัน

ตอบ : คือพระใหม่ ๆ นะ คุณฟังรูปแบบเอาไว้ให้ถึงเวลามันจะไม่ได้ไปทำผิด คือว่าพระที่โดนอาบัติสังฆาทิเสสเนี่ยมันเท่ากับขาดความเป็นพระชั่วคราว ในเมื่อขาดความเป็นพระชั่วคราวนี้ต่อให้เขาบวชก่อนที่พรรษาก็ตามเขากลายเป็นพระใหม่ไป กลายเป็นคนที่อาวุโสน้อยกว่าเรา ถ้าเราเข้าไปเราเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์เขาจะต้องมากราบเพื่อสารภาพว่าเขาทำผิดอะไร ตอนนี้ได้รับการลงโทษไปแล้วก็วันก็คืน ยังเหลืออีกเท่าไร ต่อไปนี่จะไม่คิดไม่พูดไม่ทำอย่างนี้อีก เหมือนถ้าคุณเข้าไปซั๊กสิบลบมันก็ตายแล้ว ต้องสารภาพเป็นสิบครั้ง เอ้อ...ลำบากครับ เพราะฉะนั้นระวังให้หนัก หลวงพ่อท่านสอนผมตั้งแต่วันแรกที่บวช พอออกจากโบสถ์บิณฑบาตดอกไม้รูปเทียนไปกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านบอกว่าการบวชเนี่ยมันเป็นเรื่องเสี่ยงอย่างหนึ่ง คือมันเสี่ยงว่าเราเองจะเอาดีได้หรือว่าเราเองจะลงอเวจีไปเลย เพราะว่าพระโทษผิดทุกอย่างมันตั้งต้นที่อเวจีทั้งหมด อย่างเช่นว่าชาวบ้านถ้าฆ่าปลาวัวละตัวๆ ตลอด ๑๐๐ ปี คือเอาตั้งแต่เกิดยันตายเลยฆ่าทุกวันสมมติอย่างงั้นนะเนี่ย ปรากฏว่าตายแล้วลงอเวจีเขาเรียกว่าอาจิณกรรม แต่พระ..คุณทุบปลาตัวเดียวเท่านั้นแหละครับ ไปเลยที่เดียวกัน โทษของพระเราหนักกว่าชาวบ้านเป็นแสน เนื่องจากว่าเราเป็นปุชฌัญญบุคคล คุณลองนึกดูว่าคุณเอง..เฮ้อ...ถ้าสมมติว่าอายุ ๒๐ ปี พอคุณบวชเข้าไปบิณฑบาตแม่ปู่ย่าตายายต้องมาไหว้เราหมด ไอ้ของเราจะสูงกว่าท่านอยู่อย่างเดียวก็คือศีลละครับ ถ้าเราไม่มีศีลมากกว่าเราจะเอาความดีอะไรไปให้ท่านไหว้ เสียงดูท่านก็เสียงดูเรามา อาวุโสท่านก็มากกว่า เรื่องทางโลกท่านก็รู้มากกว่า ในเมื่อ

๔๑

กระโถนข้างธรรมาสัน

เป็นอย่างนั้นแล้วยังออกไปบิณฑบาตนี้ยังสะดุ้ง อะไรๆก็ยกทูนขึ้นเหนือหัว เท่ากับว่าเราไปกินไปใช้อยู่บนหัวชาวบ้านเขา ท่านที่ที่คุณบวชเข้าไปเลือดเนื้อร่างกายไม่ใช่ของพ่อแม่แล้วครับ กลายเป็นของชาวบ้านที่เขาเลี้ยงคุณใส่บาตรให้คุณ ทุกส่วนมันเกิดจากอาหารที่เขาให้มาแล้วเรากินเข้าไป คุณเป็นหนี้เขาทันทีที่อ้าปากกินข้าวคำแรกหลังจากที่บวชแล้วครับ คราวนี้แหละใช้หนี้กันหัวโตนละครับถ้าหากความดีไม่พอ ท่านบอกว่าการบวชถึงจะระยะเวลาสั้นแต่ถ้าเราตั้งใจทำดีก็เหมือนกับเพชร ถึงเม็ดเล็กก็ราคาสูง ถ้าบวชนานแต่ทำชั่วชั่วมันก็เหมือนซี่ ยิงกองใหญ่ก็ยิง همینมาก

ถาม :

ตอบ : บุญฤทธิ์ เป็นบุญที่เกิดจากกำลังบุญ ไม่ใช่ฤทธิ์ในลักษณะของอภิญญา มีอยู่ครั้งหนึ่งพระยามารแกล้งพระพุทธเจ้า รายนี้อีกาสเมื่อไหร่ก็แกล้งๆ จนถึงวาระสุดท้ายทูลพระพุทธเจ้าอาราธนาให้หนีพยาน พระพุทธเจ้าแสดงนิมิตให้พระอานนท์ทราบถึง ๑๖ ครั้ง แต่ว่าด้วยกรรมบังและพระยามารตั้งใจแกล้งจริงๆ พระอานนท์ก็ไม่เข้าใจที่พระพุทธเจ้าท่านเปรียบว่า ถ้าหากว่ามีเกวียนอยู่เล่มหนึ่งเก้าคร่ำคร่ำเต็มที่แล้วคุมก็หลวม กงก็คลอน พันทึ่ ถ้าหากว่าเป็นพระอานนท์ที่มีเกวียนอย่างนั้นอยู่จะเปลี่ยนใหม่ดีกว่าหรือว่าจะซ่อมเกวียนเก่าไว้ใช้ต่อไป พระอานนท์บอกว่าเปลี่ยนใหม่ดีกว่าพระพุทธเจ้าข้า พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกครั้งเดียว ท่านแสดงนิมิตว่าท่านใกล้จะไปแล้วถึง ๑๖ ที่ด้วยกัน ตั้งแต่ป่าवालเจตีย์ไปจนกระทั่งถึงเมืองกุสินารา ๑๖ ระยะด้วยกัน พระอานนท์ถูกมารล่อใจด้วยขณะเดียวกันเขาตั้งใจแกล้ง จากคนที่ฉลาดที่สุดก็เลยกลายเป็นว่า

๔๒

รูปที่ 22

หน้า 41-42

กระโถนข้างธรรมมาสน์

นึกไม่ถึงขึ้นมา พระพุทธเจ้าท่านก็เลยตัดสินใจปลงอายุสังขาร พอ พระพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร แผ่นดินก็ไหว พระอานนท์แปลกใจทูลถาม ว่า ทำไมแผ่นดินถึงไหว พระพุทธเจ้าตรัสว่าแผ่นดินไหวด้วยสาเหตุ ๘ ประการด้วยกัน

ประการที่ ๑ : เกิดจากลมกำเริบ คือได้โลกของเรานี้เป็น หินเคื่องๆ พอเคื่องมาก ๆ ไอร้อนมารวมตัวกันเกิดเป็นความดันสูง พอความดันได้ที่ก็ผลักพื้นโลกข้างบนให้โยกคลอนได้ เขาใช้คำว่า ลมกำเริบ

ประการที่ ๒ : เกิดจากผู้มีฤทธิ์บันดาล ผู้ได้ฤทธิ์ได้ อภิญญาบันดาลให้เกิดแผ่นดินไหวอย่างไรก็ได้

ประการที่ ๓ : พระโพธิสัตว์ในชาติที่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า จุตติจากสวรรค์ชั้นดุสิตเข้าสู่ครุฑพุทธมารดา

ประการที่ ๔ : พระโพธิสัตว์ประสูติ

ประการที่ ๕ : ตรัสรู้

ประการที่ ๖ : แสดงปฐมธรรมเทศนา

ประการที่ ๗ : ปลงอายุสังขาร

ประการที่ ๘ : ปรีณิพพาน

พระอานนท์ได้อินใจหายแทบไม่รู้แล้ว แต่ตอนนี้ไม่ทันแล้ว เลยทูลพระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่าบุคคลผู้ทรงอิทธิบาท ๔ สามารถอธิษฐานร่างกายให้อยู่ได้ถึง ๑ ปี ขอรารานาพระพุทธเจ้า อยู่ต่อในลักษณะนั้น พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าไม่ทันแล้ว ท่านรับคำ อารานาของมารปลงอายุสังขารไปแล้วว่า แต่นี้ไปอีก ๓ เดือนเราจะ

กระโถนข้างธรรมมาสน์

นิพพานที่ระหว่างนางรังทั้งคู่อุของเมืองกุสินารา แล้วท่านก็ตั้งหน้าตั้งตา เดินทางไปเมืองกุสินาราเลย เพราะฉะนั้นเรื่องมารแกล้งเป็นเรื่องปกติ ท่านแกล้งตั้งแต่วันแรกที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จออกบวช พระพุทธเจ้านั่ง อยู่หลังม้ากัณฐกะพร้อมทั้งนายฉันทะมหาเดเล็ก เรื่องนี้เป็นเรื่อง อัศจรรย์ เป็นเรื่องของกำลังบุญๆ ที่บอกว่าพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า พระอานนท์ก็ดี นางวิสาขาหม่าอูบาสีกาก็ดี นางบุญทาสีกาก็ ดี มีกำลังได้ ๗ ข้างสารนัว่าเป็นกำลังบุญ มาเห็นได้ชัดตอนที่พระพุทธเจ้า ท่านเสด็จออกบวช (ถ้าใครอ่านรายละเอียดตรงนั้น) พระพุทธเจ้าพอ ทราบว่าพระราหูประสูติ ถ้าขึ้นอยู่ต่อไปเห็นหน้าลูกแล้ว ดัดใจออกบวช ไม่ได้แน่ เลยตัดใจหนีคินนั้นเลย เสด็จออกกลางดึกปลุกนายฉันทะ มหาเดเล็กขึ้นมาให้ไปผูกม้า บอกว่าเราจะออกมหาภิเนษกรมณ์ นาย ฉันทะก็ดีใจรอเวลานี้มานานแล้วก็ไปเตรียมม้า ม้ากัณฐกะคอยดำ เขาบอกว่าเป็นพญาม้าอาชาไนยตัวประเสริฐ ภายขาวปลอดเหมือน ดั่งสีสังข์ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายหาง วัดได้ ๑๘ ศอก มีศีรษะอันดำประดุง ขนหนกกาน้ำ เขาเรียก กัณฐกะ (ดำแค่ออ) ม้ากัณฐกะเป็นหนึ่งในเจ็ด สหชาติที่เกิดพร้อมพระพุทธเจ้า และอยู่ๆมาผูกม้ากลางดึกด้วย สัญชาติญาณรู้ว่าพระพุทธเจ้าจะเสด็จออกบวชแน่แล้ว เลยร้องเสียงลั่น ด้วยความดีใจ แต่อรกถาบอกว่าเหวดตาตั้งใจปิดเสียงไว้ เสียงเลย ไม่ได้ยินไปถึงมนุษย์ทั้งหลาย ไม่เช่นนั้นไม่ได้บวชแน่ เมื่อพระพุทธเจ้า เสด็จขึ้นม้าตรงไปถึงประตูเมือง ปรากฏว่าประตูเมืองปิดอยู่ (อย่าลืมว่า กำแพงเมืองสมัยก่อนทั้งสูงทั้งใหญ่ ถึงจะกันศึกเสียเหนือได้) พระ พุทธเจ้าคิดว่าถ้าประตูเมืองไม่เปิดเราจะใช้ทำหนาม้ากัณฐกะพร้อมกับ

พระโขนงข้างธรรมมาสน์

จับมือนายฉันทะโศกข้ามกำแพงไป เป็นเรื่องหมู ๆ ของท่าน ไปถึง พันธุเรณวนอนที่แสดงศิลปศาสตร์ที่เรียนจากเมืองตักศิลา ฝ่าหนึ่งพันลำวางต่อกันแล้วกระโศกพันที่เดียวขาดหมด กำลังขนาดไหน และไม่ไช่ฟันไม้ไผ่ธรรมดาเพราะคนจะแกลึงเอาเหล็กสอดไว้ไปปล้องไม้ไผ่ด้วย พอท่านฟันแล้วเสียงดังผิดปกติท่านก็ถามว่ามีอะไรอยู่ เขาก็บอกให้ว่ามีเหล็กสอดอยู่ข้างใน พันธุเรณวนอกว่าถ้าบอกให้รู้ก่อนว่ามีเหล็ก จะฟันให้ขาดโดยไม่มีเสียงเลย พระพุทธเจ้าท่านคิดอย่างนั้น นายฉันทะมหาดเล็กก็คิดว่าถ้าหากว่าประตูเมืองปิด เราจะให้พระลูกเจ้าชื่อกอแล้วก็จงมำกัถฐกระโศกข้ามไป ส่วนมำกัถฐจะคิดว่าถ้าประตูเมืองปิดอยู่ เราที่มีพระลูกเจ้าอยู่ข้างหลังและมีนายฉันทะเกาะหางอยู่เราจะกระโศกข้ามไป ทุกคนคิดเหมือนกันหมด ปรากฏว่าเรื่องมันยุ่งมาก เทวดาก็เลยช่วยกันเปิดประตูให้ เราลองมาคิดดูว่าตัวคนๆหนึ่งปกติจะกระโศกข้ามกำแพงก็แยแล้ว คราวนี้ยังมีหม้ออีกตัวและกัจจุนบริวารอีกคน กำลึงของท่านจะขนาดไหน ส่วนนายฉันทะท่านก็ตั้งใจให้พระพุทธเจ้าชื่อกอและจงมำกัถฐกระโศกข้ามไป มำท่านก็ว่าถ้าหากว่าประตูเมืองปิดอยู่ จะจัดการกระโศกข้ามไปเองพร้อมกับเจ้านายและคนรับใช้ เมื่อออกไปจากกำแพงเมืองแล้ว ก็ด้วยธรรมชาติของคนที่เคยอยู่ เคยผูกพันกันมานาน ท่านต้องการดูเป็นครั้งสุดท้าย ในอรธกถากล่าวว่า แผ่นดินหมุนเหมือนกับกงล้อ พระพุทธเจ้าท่านก็เลยหันไปเพื่อจะดูบ้านเมือง พอหันไปก็เจอพระยามาวาริราชโผล่ออกมาและบอกว่า สิทธิธรรมราชกุมาร อีกเจ็ดวันจักรีรัตนะคือ จักรแก้ว อันเป็นเครื่องหมายของพระเจ้าจักรพรรดินี้ จะปรากฏแก่เธอแล้วอย่าออกบวชเลย ถ้าจักรแก้ว

๔๕

พระโขนงข้างธรรมมาสน์

ปรากฏขึ้นเมื่อไหร่จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลกทั้งโลก สิทธิธรรมราชกุมารหรือพระพุทธเจ้ากล่าวว่า ปาปิยะ ดูก่อนนารผู้มีบาปเราก็อธิบายอีก ๗ วันจักรีรัตนะจะปรากฏขึ้น แต่เราตั้งใจเสียแล้วจะออกบวช เธอจงกลับไป พระยามาร ไม่อาจจะทานความคิดของพระพุทธเจ้าได้ ก็ต้องถอยไป ตั้งแต่นั้นที่นั่นพระยามารตามติดเลย มีโอกาสเมื่อไหร่ก็เอาแน่ คราวนี้กล่าวถึงเรื่องของบุญคุณ พระเจ้าจักรพรรดิจะต้องปกครองโลกทั้งโลก ปรากฏได้ทวีปทั้ง ๔ คืออย่างน้อยๆ ดาวอีก ๓ดวงที่มีคนอยู่ ท่านต้องปราบได้ ในจักรกวัตติสูตร อังคตตรนิภายกล่าวถึง สัตว์รัตนะแก้วทั้ง ๗ ประการของพระเจ้าจักรพรรดิ มี...

ปรีถายกรัตนะ (ขุนพลแก้ว) ทำหน้าที่แทนทุกอย่าง รบที่ไหนไม่เคยแพ้ ถ้าพระเจ้าจักรพรรดิสละราชสมบัติออกบวช ขุนพลแก้วจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิแทน

คหปติรัตนะ (ขุนคลังแก้ว) มีทิพจักษุญาณที่แจ่มใส สามารถเห็นขุมทรัพย์ทุกแห่งที่อยู่ใต้พื้นดินได้ มีหน้าที่ขมมาใส่ทองพระคลัง เพื่อให้พระเจ้าจักรพรรดิเลี้ยงดูคนทั้งโลก

หัตถิรัตนะ (ช่างแก้ว) เป็นช่างเคืองตัวประเสริฐจากป่าหิมพานต์ แม้ช่างเมื่อตกลูกแล้วจะพาลูกมาอยู่ในโรงช่างเอง รู้ว่าตัวเองเกิดมาเพื่อทำอะไร

อัสสระรัตนะ (ม้าแก้ว) เป็นม้าอาชาไนยตัวประเสริฐจากลุ่มแม่น้ำสินธุ มีกำลังวิ่งได้ถึงวันละ ๑,๐๐๐ โยชน์ เป็นผู้ไม่มีความกลัวเกรงในสิ่งใดๆ ถึงแม้ศึกเสือเหนือได้ เสียงมันจะดังขนาดไหนก็ตาม ขำแกงกันขนาดไหนก็ตาม ม้าอาชาไนยจะไม่มีควมหว่นไหว พระพุทธเจ้าท่านเคย

๔๖

รูปที่ 24

หน้า 45-46

กระโถนข้างธรรมาสรี

บอกเอาไว้ว่าบุคคลที่ไร้ความกลัว เช่น 1)พระพุทเจ้า 2) พระอรหันต์ สองอย่างนี้เรารู้ว่าท่านไม่กลัวตายแน่นอนเพราะว่าท่านหลุดพ้นแล้ว 3)พระเจ้าจักรพรรดิ ท่านไม่กลัวอะไรเพราะรู้ว่าท่านปกครองคนทั้งโลกทั้งโลกนี้และโลกอื่นทั้ง ๔ ทวีป ไม่มีศัตรูก็เลยไม่ต้องกลัวใคร 4) ม้าอาชาไนย ไม่กลัวอะไรเหมือนกัน **พระเชษฐภคินีพระอัครมเหสีในอภินิหารอภินิหาร** อภินิหาร (นางแก้ว) ส่วนใหญ่จะเป็นนางที่มาจากอุตตรกุรุทวีป ดาวพลูโตในประกอบด้วยไปด้วยเบญจกัลยาณี อภินิหารจะครอบ ถ้วนทุกประการ เนื้ออยู่ในหน้าหน้าหนาว เนื้อเย็นในหน้าร้อน **อภินิหารอภินิหาร** มณีรัตน (มณีแก้ว) เป็นดวงแก้วมณีโชติคู่บารมี จะผุดขึ้นกลาง พระสถานหลวงแล้วก็เลื่อนไปอยู่ในท้องพระคลังเอง มณีรัตนอยู่ที่ใดก็ตาม ทรัพย์สมบัติจะปรากฏในที่นั้นตลอดกาล เหมือนอย่างกับแม่เหล็ก แต่เป็นแม่เหล็กอุตตต่างต์ **อภินิหารอภินิหาร** อภินิหารอภินิหารอภินิหารอภินิหาร **จักรพรรดิ** (จักรแก้ว) เป็นการประกาศความดีของพระเจ้า จักรพรรดิว่า สมควรที่จะปกครองในทวีปทั้ง ๔ ท่านบอกว่าปกติจะอยู่ที่ สะดือทะเล เป็นจุดที่ต่ำที่สุดของแผ่นดิน อยู่ใต้น้ำ ถึงเวลาจะลอยขึ้นมา พร้อมกับตั้งดูเอาสมบัติที่อยู่ในจุดนั้นมาทั้งหมด ท่านบอกว่าด้วย อาณาภพของจักรแก้ว พระเจ้าจักรพรรดิต้องการบรรทุกคนไปสักเท่าไร ก็ไปสามารถไปทวีปอื่นๆ ได้ในชั่วพริบตาเดียว ตึกว่างานบินสมัยนี้เยอะ ท่านบอกว่าถ้าพระเจ้าจักรพรรดิต้องการจะออกตรวจตรวจความสงบ เรียบร้อย ความสุขความทุกข์ของประชาชนในทวีปทั้ง ๔ จักรแก้วอาจจะ พาออกไปได้ ในขณะที่พ่อครัวเริ่มทำอาหารและกลับมามันกิน เร็วไหม ดาว ๔ ดวงไปอิทธิฤทธิ์ไม่รู้ว่าไปแล้ว **พระเชษฐภคินีพระอัครมเหสีในอภินิหาร**

กระโถนข้างธรรมาสรี

คราวนี้บุคคลที่ปรากฏเห็นได้ชัดที่มีวสหาบารมีมาก อย่างเช่น พระยาขมกษัตริย์ ถ้าหากว่าการสร้างพระพุทธรูปเราจะเห็นว่าพระพุทธรูปปางหนึ่งเรียกว่า ปางทรงเครื่องมหาจักรพรรดิ หรือปางปราบ พระยาขมกษัตริย์ พระยาขมกษัตริย์เป็นผู้มีบุญมากมีของวิเศษอยู่ก็คือ ร่องเท้าแก้ว พระขรรค์แก้ว อวิสศร ธนูวิเศษยิงไปสั่งให้ไปฆ่าใครที่ ไหนไกลแต่ไหนก็ไป วันหนึ่งแกก็ไปเที่ยวเล่นใส่รองเท้าแก้วหะไป เหาะมาเจอปราสาทพระเจ้าพิมพิสาร ก็ไม่ได้สวยอะไรกว่าของแกหรอก แต่มันสวยด้วยแรงบุญ พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบัน ในระหว่างคน มีบุญกับคนมีบุญด้วยกันจะดูกันออก ในเมื่อถูกนอกแกก็เกิดอิจฉาขึ้นมา ปราสาทธรรมดาๆ มันไม่ได้สวยอะไรแต่คนมีบุญอยู่มันก็สวยเป็นพิเศษ แกก็จัดแจงเอาพระขรรค์แก้วฟันฉับเข้าให้ ตัดยอดปราสาททิ้งให้ถูกจะได้ ไม่สวย ปรากฏว่าท่านบอกว่าพระขรรค์แก้วอันคมกล้าซึ่งสามารถจะบัน ภูเขาทั้งลูกได้ วันนั้นเกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้ทำให้พระขรรค์บิ่น แรงบุญจริงๆ แกย่ะขึ้นมากเลยกระเทิบ ด้วยกำลังของแกบวกกับอาณาภพของแกก็ แก้ว ยิ่งใหญ่ ภูเขาทั้งลูกก็ไม่พอให้กระเทิบหรอก ปรากฏว่ากระเทิบโครมลง ไปยอดปราสาทที่มืองเท้าทะเล (เจ็บบ่าอีก) ย่ะใหญ่เหาะกลับบ้านกลับ เมืองของแก กลับถึงบ้านเมืองให้เอาอวิสศรแผลงมา สั่งว่า "ไปรื้อยอดพระ เจ้าพิมพิสาร" อวิสศรก็ไปๆ ถึงก็ประกาศล้มมาแต่ไกลเลย ว่า เราจะรื้อยอด พระเจ้าพิมพิสาร ลูกศรประกาศอย่างนั้น พอพระเจ้าพิมพิสารได้ยินก็เกิด กลัวภัยขึ้นมา (อย่าลืมว่าพระโสดาบันยังหนีตายเป็นปกติอยู่) หลวงพ่อ เคยตามพระพุทเจ้าว่า พระอรหันต์ก็หนีภัยหรือ พระพุทเจ้าท่านตรัส ว่า ถ้าสมควรก็หลีกเลี่ยง ถ้าหากว่าเป็นกรรมที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

ก็ยอมรับ (ไม่ใช่ไม่หนี ไม่หนีก็โง่) พระเจ้าพิมพิสารรีบหนีไปที่ เวฬุวันมหาวิหาร (สมัยก่อนมีประเทศเล็กใหญ่เต็มไปหมด พระเจ้าพิมพิสารครองแคว้นมคธก็คือประเทศหนึ่ง พระเจ้าปเสนทิโกศลครองแคว้นโกศลอีกประเทศหนึ่ง สมัยก่อนสมัยทริยโยคะ) พระพุทธเจ้าท่านอยู่ เห็นอันตรายจะเกิดขึ้นกับพระเจ้าพิมพิสารที่เป็นศิษย์คนสำคัญ ก็ใช้วาทศิลป์หลอบลูกศรกลับไปคืนให้กับพระยาขมภูบดี พอเห็นลูกศรไม่กลับมากบดไม่เคยพลาด ก็รู้ว่าคนมีบุญมีอยู่ก็อดอันตันใจไม่รู้อะไรจะทำอย่างไร พระพุทธเจ้าก็ตั้งใจจะทรมานพระยาขมภูบดี เพราะเห็นว่ามิสสัยจะเป็นพระโสดาบันเลยเนรมิตเวฬุวันมหาวิหารกลายเป็นมหาปราสาทแก้วมณี ประเภทที่เรียกว่าพระเจ้าจักรพรรดิอยู่อย่างไรก็อยู่อย่างนั้นเลย และเสร็จแล้วพระองค์ส่งทั้งหมดก็กลายเป็นอำมาตย์ข้าราชการ พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรกลายเป็นมหาเสนาบดีคู่พระทัย ส่วนท้าวตาก็สนุกมากันครึกครื้นกลายเป็นพ่อค้าแม่ค้าเต็มตลาดไปหมด ท้าวจตุมหาราชอาสาเป็นยามเฝ้าประตูให้ แล้วส่งเนรมิตอาณาจักรเป็นเทพารักษ์ไปส่งให้พระยาขมภูบดีบอกว่าพระเจ้าจักรพรรดิผู้เป็นเลิศแล้วในทวีปทั้ง ๔ ขอเชิญให้ท่านไปพบ พระยาขมภูบดีพอเห็นตอนแรกก็ตั้งใจจะให้ (อย่าลืมพระอนาคามีปฏิสัมพันธ์ญาณ ท่านแต่กำลังบุญของท่าน ท่านสวายนาคไหนมันข่มกันเห็นๆ อยู่แล้ว) แต่สามเณรก็ห้ามไว้บอกว่าไปไหว้เจ้านายเราเถอะ เราเป็นแค่คนถือสาสน์เท่านั้น พระยาขมภูบดีถึงกับโอโหขนาดคนถือสาสน์ยังขนาดนี้เชียวหรือ พอเสด็จไปถึงเห็นท้าวมหาราชที่เฝ้าประตูอยู่ก็คิดว่านี่พระเจ้าจักรพรรดิก็ตั้งใจจะให้อีก ท้าวมหาราชทั้ง ๔ บอกว่าอย่าเพิ่งไหว้เรา เป็นแค่คนเฝ้ายามหน้าประตูเท่านั้น พอแก่เข้าไป

๔๙

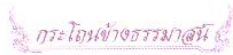
เห็นทางเป็นแก้วมณีที่ลาดยาวไปแกกก็ถลฝัดตั้งท่าจะลุยน้ำ เณรก็บอกว่าไม่ต้องหรงทางที่เห็นเป็นแก้วมณีเดินไปได้ไม่ใช่หน้าหรง (ใสเป็นน้ำเลย) แก่เข้าไปก็เห็นบรรดาพ่อค้าแม่ค้าเต็มตลาดไปหมด แต่ละคนราศีดีกว่าแกทั้งหมด ทั้งเทวดาทิ้งนางฟ้ามากันเต็มไปหมดแกก็ตั้งใจจะให้เขาอีก ไม่รู้คนไหนเป็นคนไหนเต็มไปหมด เณรก็ห้ามไว้ ให้เข้าไปข้างใน พอเข้าไปเจอพระอนาคาก็ไหว้ เจอพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรก็ไหว้ เจอใครก็สวัสดีดีกว่าแกทั้งหมด (คนมีบุญเขาตูดกันออก บุญพระอรหันต์จะไม่มากกว่าได้อย่างไรเล่า) พระพุทธเจ้าเนรมิตตนให้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิเต็มบุญเต็มบารมีของตน (สวายนาคไหน) พอพระยาขมภูบดีเห็นก็ยกมกราบยอมไหว้ก่อน พระพุทธเจ้าถึงได้คลายฤทธิ์ให้เห็นว่าสภาพที่แท้จริงเป็นอย่างไร พระยาขมภูบดีจึงยอมศิโรราบเต็มหัวใจ (ก็ตั้งแต่ปากประตูเข้ามาก็เป็นเทวดาทั้งหมด ยอดขุนพลอย่างท้าวมหาราชทั้ง ๔ กลายเป็นแค่ยามเฝ้าประตู) ท่านก็เลยยอมละมานะก็ปฏิญาณ ฟังธรรมกลายเป็นพระโสดาบัน เขาก็มีพระพุทธเจ้าปางจักรพรรดิ หรือปางปราบพระยาขมภูบดีด้วย นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งว่าคนมีบุญขนาดนั้นยังไม่ใช่พระเจ้าจักรพรรดิเลย แค่มีรองเท้าวัว มีพระขรรค์แก้ว และมีตรีเศษขนาดนั้น

อีกรายหนึ่ง หลังพุทธกาลมาแล้วพระเจ้าอโศกมหาราช เรื่องอื่นไม่รู้ๆ แต่ว่ามีนางแก้วแน่นอน เขาบอกว่านางแก้วคูบารมีของท่าน ไม่รู้ว่ามาจากอูตรกุรุทวีปหรือเปล่า มเหสีคู่พระทัยคนนี้มีบุญมาก เขาบอกว่าแกมีผอบติดตัวมาใบหนึ่ง ต้องการผ้ามากทำไหว้ก็ดึงออกมา ดึงเท่าไรก็ไม่หมด พระเจ้าอโศกมหาราชเลี้ยงพระเป็นหมื่น ถวายจีวรได้ครบทุกองค์ บรรดาพวกสนมกษัตริย์อื่นๆ ที่ไม่มีบุญของนางก็จ้องนางอยู่ตลอด

๕๐

รูปที่ 26

หน้า 49-50

วันหนึ่งพระเจ้าอโศกมหาราชว่าคาญตีเมที ที่แต่ละวันมีแต่คนกระจอก แดกรังนั้นงินทาแต่พระเมหี ก็ให้พ่อครัวปั้นขนมขึ้นมา ๑,๐๐๐ ชิ้น แล้วถอดพระธำมรงค์จากนิ้วดใส่ไปไหนมลูกหนึ่ง แล้วก็ปั้นดินไปตั้งเดิมบอกพ่อครัวเอาไปนี้จะสลับลูกอย่างไรก็ได้ แล้วประกาศบอกสมมก้านัลทั้งหมดว่าจะแจกขนมให้คนละ ๑ ชิ้น ใครหยิบขึ้นที่มีพระธำมรงค์อยู่จะแต่งตั้งให้เป็นอัครเมหี จะได้เลิกนินทากันเสียที ปรากฏว่าต่างคนคิดว่าตัวเองน่าจะได้ จนกระทั่งหยิบไปแล้ว ๙๙๙ ลูก เหลือเพียง ๑ ลูกพระเมหีไปหยิบขึ้นมากก็เป็นขนมที่มีพระธำมรงค์อยู่ ขนาดคนอื่นเลือกไปก่อนแล้วบุญคุณยังง ๑ ต้องมีบุญอยู่

ตอนที่มีการขุดพบห้องบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระเจ้าอโศกมหาราช ตอนที่ขุดพบนั้นพระเจ้าอโศกมหาราชตั้งใจจะฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ได้ข่าวมีที่ไหนก็ไปขุดอัญเชิญมาสร้างเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์ บรรจุพระบรมสารีริกธาตุถวายเป็นพุทธบูชา จัดฉลองพระเจดีย์ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ที่พระยามารจะมาวางขบวนบูชานพระทั้งหมดก็ให้ไปนิมนต์พระอุปคุตมา เรียก กิสะนาคะอุปคุต (นาคะนาค , กิสะ-ผอม) ตามตำราพุทธจักรไว้แล้วเขาเรียก พระคุณท่านมังกรผอม พระอุปคุตท่านเอาแต่เข้านิโรธสมาบัติอยู่สะคือทะเล ข้างป่าอาหารไม่ค่อยได้กินเลยผอม พอขึ้นมาพระสงฆ์ทั้งหมดก็ประชุมกัน ประกาศบอกว่า คนอื่นเขามาลงอุโบสถสังฆกรรม ทำงานทำการเพื่อพระศาสนา มีแต่ท่านไปนอนสบายอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นปรับโทษต้องค้อยระวัง พระยามารรักษาดลอด ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ที่พระเจ้าอโศกมหาราชจะฉลองพระเจดีย์ ยาย้ำให้พระยามารทำลายได้ และท่านก็เป็นองค์เดียวที่

๕๑

ทราบพระยามารสำเร็จ ในเมื่อพระสงฆ์ประชุมลงที่ดงที่ท่านก็ยอมรับแต่อย่างไรก็ขอกินข้าวก่อนท่านก็ออกบิณฑบาต พระเจ้าอโศกมหาราชอยากลองของ ว่าแน่แค่ไหนจะมารับหน้าที่นี่ (ผอมเขี้ยวหลวงตา) ทรงปล่อยช้างดกมันออกมาให้ไปเหยียบเสียให้แบนถ้าไม่เก่งจริง ปรากฏว่าพระอุปคุตแต่หันมาใช้วิธีที่มีไสยศาสตร์ข้างกันกระแทกไป แสดงว่ากำลังเหนือกว่ากันขนาดนั้น เขาเรียกว่ากำลังบุญจริงๆ พระอุปคุตเห็นพระเจ้าอโศกมหาราชไม่ยอมเชื่อความสามารถของท่าน ก็บอกมหาพิศรว่า อาตมาภาพจะบันดาลให้เกิดแผ่นดินไหว พระเจ้าอโศกมหาราชก็บอก เดี่ยวๆ หลวงตาผมจะไปรู้หรือว่าหลวงตาไปดูยามฤกษ์ล้างฤกษ์บนที่ไหนมา อาจรู้ว่าแผ่นดินจะไหวตอนนี้ก็ได้จะมั่นใจได้อย่างไรหลวงตาทำท่านบอกจะไปตักน้ำมาขันหนึ่ง เดี่ยวจะให้แผ่นดินไหวแล้วน้ำกระเพื่อมแค่ครั้งขึ้น พระเจ้าอโศกมหาราชก็ตักน้ำมา พระอุปคุตก็บันดาลให้แผ่นดินไหว ท่านบอกว่าสะเทือนถึงน้ำรองแผ่นดิน แสดงว่าไหวทั่วถึงจริงๆ แต่ว่าขันน้ำที่พระเจ้าอโศกมหาราชตักมาให้อยู่แค่ซีกเดียวอีกซีกหนึ่งก็เลยยอมรับยอมกราบยอมไหว้ มอบการบูชาให้และขอพระคุณท่านโปรดเอารัฐะในพระพุทธศาสนาด้วย โยมตั้งใจจะชำระพระศาสนาให้บริสุทธิ์ตั้งใจจะทำนบำรุงพระพุทศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ทำมาขนาดนี้อย่าให้งานของโยมต้องเสีย พระอุปคุตก็รับปากเพราะว่าพระเจ้าอโศกมหาราชตอนนั้น ประกาศตนเป็นผู้อุปถัมภ์ศาสนาพุทธ เจอนักบวชที่ไหนก็ให้ทำนบำรุงเต็มที่แล้ว พวกนักบวชนอกศาสนาเห็นกินสบายอยู่สบายก็บวชกันเข้ามาเต็มไปหมด มึงบวช กูบวช ไม่รู้บวชถูกหรือไม่ถูกไม่รู้ โทษหัวหม่าเหลืองเข้ามาพระเจ้าอโศกมหาราชเลี้ยงหมด บวชเข้ามา

๕๒

รูปที่ 27

หน้า 51-52

กระโถนช่างธรรมาส์

ก็ไม่ปฏิบัติธรรมตามธรรมวินัย พระเจ้าอโศกมหาราชก็เลยปรึกษากับ พระโมคคัลลีบุตรติสสะเถระ ขอให้ชำระพระพุทธศาสนา วิถีชำระท่าน ดูเดือดมาก เรียกพระมาทั้งหมด แล้วให้พระอรหันต์ถามหลักธรรมของ พระพุทธเจ้าทีละคน คนไหนตอบไม่ได้ก็ไม่ยอมเสียดัดหัว พระพุทธศาสนา สะอาดเยี่ยมเพราะฝีมือท่านในครั้งนั้น แต่ท่านก็เข้าไปบ้านเลย เพราะคน หน้าด้านไม่เชื่อว่าจะทำจริง มีคนตายเป็นตัวอย่างสัก ๑๐-๒๐ ก็เข็ดไปตาม ๆ กัน ไม่ต้องมาตอบคำถามแล้ว ถอดผ้าเหลืองแผ่นหนึ่งไปเยอะ ทำถึงขนาดนั้นแล้วท่านก็ยังสร้างเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ตัวท่านเองใช้สาละอันสะอาดพันรอบตัว ชูด้วยน้ำมัน จุดไฟถวายเป็นพุทธบูชาเย็นเพ่งเจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุอยู่ ตั้งใจจุดไฟเผาถวายพุทธบูชา บังเอิญกำลังบุญของท่าน สูงก็เลยทำให้เทวดารักษาและอีกอย่างได้สมบัติด้วย ท่านบอกไฟไหม้อยู่ตลอด ๗ วันแต่ท่านไม่เป็นอันตรายอะไร เป็นแรกกล้าทำไหมอย่างนั้น พระเจ้าอโศกมหาราชทำลักษณะนี้ได้เพราะกำลังบุญท่านสูงมากก็เลยไม่มีอันตราย คราวนี้พระยามารก็แกล้งตามปกติมันแหละ

ถ้าหากเราไปประเทศพม่า จะเห็นรูปพระอุปลุคตมือหนึ่งกำลัง ล้วงบาตรเจดีย์ ลูกตาก็แหงนมองฟ้าอย่างนี้ ระวังว่าเมื่อไหร่มารจะแกล้ง ที่มีคนถามว่าทำไมพระท่านต้องแหงนมองฟ้า พวกที่รู้ดีบอกท่านดูว่า ตะวันถึงหัวหรือยังจะได้หยุดฉัน ก็ยังดีเป็นการคิดเข้าข้างพระอยู่ ถ้าไม่คิดเข้าข้างพระ เสียแน่ การแหงนมองฟ้าคือท่านระวังไม่ให้มารมาขวาง พอพระยามารมาถึงกับบันดาลฤทธิ์ให้เกิดขึ้นเม็ดฟ้ามีวุ่น มีดมนอนธการ ไปในทิศทั้ง ๑๐ พระอุปลุคตรู้ว่ามาแล้วคู่ปรับ พระพุทธเจ้าไม่ยุ่งกับ

๕๓

กระโถนช่างธรรมาส์

พระยามารเพราะรู้ว่าคู่ปรับของเขามี คู่นี้เขาเคยพัดกันมาทุกชาติแล้ว พระอุปลุคตก็ชนะมาทุกชาติ ถ้าหากว่าเจอรายนี่เข้าถึงจะเอาอยู่ เพราะ ยอมรับกันมาหลายชาติแล้ว ขนาดพระพุทธเจ้าเขาไม่ยอมรับ พระอุปลุคต ก็ออกไป พอพระยามารบันดาลความมืดมา ท่านก็เอาความสว่างเข้าไป บันดาลฝนมาท่านก็เอาภูเขากันไว้ พระยามารสู้จนกระทั่งหมดความรู้สู้ ไม่ได้ พระอุปลุคตจับได้ ตอนสุดท้ายท่านแปลงเป็นนกหนึ่ง พระอุปลุคตกลายเป็นเหยี่ยวตามไปไล่จับ แกก็แปลงเป็นพญานาคหันมาจะกินเหยี่ยว ท่านก็กลายเป็นพญาครุฑไปจับนาค ไถกันมันไปเลย พอจับได้พระยามาร ก็บอกว่ายอมแพ้พระคุณท่านแล้ว ยอมก็ยอมเถอะแต่ตอนนี้ไว้ใจไม่ได้ ล้อมมันทำมากนักเขาจะฉลองพระเจดีย์ตั้ง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ชินปล่อย ให้ลือออกไปเดี๋ยวก็ยุ่ง เกิดกลับใจจะมากวนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ตอนแรก อธิษฐานหมาเฝ้าผูกคอเอาไว้ (อย่าลืมว่าพระยามารวิราชจริง ๆ แกเป็น มาร ตามพระไตรปิฎกจัดอยู่ชั้นสูงกว่าเทวดา ท่านจะใช้คำว่า เทว นะว่า มาเรนะ วา พรหมนา วา เทวดา มาร พรหม เรียงตามลำดับ อย่างนี้ตลอดเพราะว่าพวกมารเขามีพื้นที่อยู่ในสวรรค์ชั้นที่ ๖ ปรนิม มิตตสวรรค์ สวรรค์ชั้นสูงสุด แบ่งกับเทวดาคนละซีก) ในเมื่อท่านเองอยู่แบบ เทวดาก็รักสะอาด อยู่ๆ เอาหมาเฝ้ามาผูกคอ แทะทำไรก็แทะไม่ออก วิ่งไปหาพระอินทร์ๆ ก็แทะไม่ออกบอกรู้ก็หมดปัญญา ไปหาท้าว สหัมบดีพรหมๆ แทะไม่ออก ใหกลับไปขอมาพระคุณเจ้าท่านขอ ใหท่านแทะให้ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงฤทธิ์ สิ่งที่ทำนอธิษฐานมา เทวดา พรหม ไม่มีปัญญาช่วยได้หรอก เพราะพรหมอยู่สูงสุดก็แค่ อรหันต์มรดกเท่านั้น ก็เลยต้องกลับมาจับพระอุปลุคตๆ ก็เลยจับเอาวัดประคต

๕๔

รูปที่ 28

หน้า 53-54

กระโถนข้างธรรมาส์

มัดติดกับภูเขาไว้ บอกว่าให้อยู่ที่นี้แหละหากพระเจ้าโศกมหาราชลง พระเจดีย์เสร็จแล้วจะมาแกะให้ แกอยู่ที่นั่นโดนมัดไม่ได้กระดิกกระเดี้ย อยู่ ๗ ปีกว่า นั่งรำพึงรำพันเห็นพระพุทธเจ้า พระสมณโคดมท่านทรง คุณอันประเสริฐ เราตามจองล้างจองผลาญท่านตลอด ตั้งแต่แรกจนถึงวาระ สุดท้ายท่านไม่เคยถือโกรธ สมณะนี้เป็นลูกศิษย์สมณโคดมทำไมถึงได้รู้ เมตตาทนทานนี้ไม่รู้ จับเรามัดติดกับภูเขามา ๗ ปีกว่าแล้ว พระอุปคุตย์องมา แอบฟัง รำพึงรำพันไป พอเห็นความดีพระพุทธเจ้า ท่านก็เลยแกะรัด ประคตออกให้ แล้วก็ชี้แจงแสดงเหตุให้รู้ ทำภาพเบื้องหน้าเบื้องหลังให้รู้ ว่าเคยเป็นคู่ปรับกันมากก็ภพก็ชาติ พระพุทธเจ้าอนุภาพเหนือกว่าท่าน ไม่รู้เท่าใด แต่ที่ท่านปล่อยเว้นไว้ก็เพราะจะรอให้เราจัดการเอง พระยามารพอราบเข้าก็ยอมแพ้ยอมกราบ ถ้ามพระอุปคุตว่าพระคุณ มีอะไรที่ต้องการให้ช่วยเหลือบ้างถ้าไม่เหลือปากว่าแรงก็จะทำให้ พระอุปคุตบอกว่าท่านเกิดไม่ทันพระพุทธเจ้า ไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้า ในลักษณะกายเนืองจากจกรรมกาย แสดงว่าเห็นเป็นพระวิสุทธิเทพ มาตลอดไซ้ใหม่ ก็เลยไม่ทราบว่ามีพุทธลักษณะแบบไหน อยากรจะเห็น ด้วยตาตัวเองสักทีหนึ่ง พระยามารที่ทำพระพุทธเจ้ามาตลอดช่วยให้ เห็นบ้างได้ไหม พระยามารบอกว่าได้ โยมจะเนรมิตกายเป็นพระพุทธเจ้า พร้อมอัครสาวกซ้ายขวาและพระสงฆ์บริวารอย่างสมัยโน้นให้ดู ขออย่าง เดียวอย่าไหวโยม ตอนนี้รู้แล้วท่านเป็นพระอรหันต์ฤทธิ์มากกว่า ไม่รู้ เท่าไหร่ต่อเท่าไหร่ กลัวบาปเหมือนกัน ขอร้องว่าอย่าไหวโยม พระอุปคุต ก็ตกลง ประกาศเรียกพระภิกษุสามเณรทั้งหมด ตลอดจนพระเจ้าอโศก มหาราชและบริวาร มาดูพระพุทธเจ้ากันให้เต็มๆตาวันนี้ พระยามาร

๕๕

กระโถนข้างธรรมาส์

ก็เร่งกายหายไปหลังภูเขา โสฬสอีกทีกลายเป็นพระพุทธเจ้าพร้อมด้วย ฉัพพรรณรังสี อัครสาวกซ้ายขวาและพระสงฆ์อีก ๕๔,๐๐๐ องค์ เนรมิต ได้ขนาดนั้น พระอุปคุตเห็นนั่งกราบ พระสงฆ์สามเณรเห็นกราบหมด พระยามารตกใจรีบคืนร่างกลายเป็นมารตามเดิม มาถึงก็โวยวาย พระคุณ เจ้าท้าวอย่างนี้วกรรมก็เกิดกับโยมนะสิ ท่านบอกว่าไม่ใช่หรอก ที่ไหนนั้น ไม่ได้ให้ไว้มารแต่ว่าไว้พระพุทธเจ้า กำลังใจของท่านจ่ออยู่กับพระ พุทธเจ้าโดยตรง เพราะฉะนั้นพวกมารไม่มีโทษ เมื่อท่านรู้ว่าไม่มีโทษ ท่านก็เลยสลากลับวิมานของตัวเอง งานฉลองของพระเจ้าอโศกมหาราชจบ พระอุปคุตก็กลับไปสะตือทะเลเหมือนเดิม งานเดิมของตัวเองคือเข้าเฝ้าโรห สมบัติต่อ วันไหนอยากกินข้าวก็ออกบิณฑบาตสงเคราะห์โยม อย่างน้อย ก็ ๗ วันโสลที่ (ทางภาคเหนือของเราจะมีธรรมเนียมใส่บาตรเที่ยงคืน วัน ไทเนตรงกับวันเพ็ญขึ้น ๑๕ คำตรงกับวันพุธ เขาจะปลุกพระแหกขี้ตาดขึ้นมา รับประทาน เกิดจากพระอุปคุตนี้แหละ คนที่ได้รับการสงเคราะห์จากท่าน บังเอิญตรงกับวันขึ้น ๑๕ คำและตรงกับวันพุธ ทางเหนือเขาเรียกว่า เป็งพุธ คือวันพุธที่ตรงกับวันเพ็ญ คนที่ใส่บาตรกับพระที่เข้าเฝ้าโรหสมบัติ ก็รายวันนั่นแหละ ต่างคนก็ต่างอยากรวย ถึงเวลาก็แหกขี้ตาดมารอ คนไหน ใส่บาตรตอน ๖ โมงเช้า อีกคนก็ใส่บาตรตอนตีห้าครึ่งเมื่อฟลุก ไล่กันไป ไล่กันมา กูตุดหน้ามึง คุตุดหน้ากูก็ตึกขึ้นเรื่อย ๆ กลายเป็นเที่ยงคืน ธรรมเนียมการใส่บาตรเที่ยงคืนจึงมีมาด้วยประการฉะนี้) <http://www.dhammadownload.com> คราวนี้พระเจ้าอโศกมหาราช หลังจากนั้นถึงเวลาพระศาสนาใกล้ ปลายเป็นหายจากชมพูทวีปเพราะศาสนานี้เนียบดเบียน แต่ว่าจุดใหญ่ใจ ความก็คือว่า บริษัท ๔ ไม่ช่วยกันทำนุบำรุงศาสนา โดยเฉพาะภิกษุ ภิกษุณี

๕๖

รูปที่ 29

หน้า 55-56

บริษัทยักษ์ใหญ่ที่ล้มเลิกกิจการไปกลายเป็นข้อโหม่งจากศาลคนอื่นเสียเอง ศาลาพุทธก็เลยสลายจากชมพูทวีปออกมาทางด้านตะวันออกนี้แทนสิ่งต่างๆ ที่เป็นถาวรวัตถุทางพระพุทธศาสนาปรักหักพังไปตามกาลเวลา ต่อมามีการขุดค้นกันทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่าไปพบพระเจดีย์องค์หนึ่งที่พระเจ้าโคกมหाराชทำนสร้างไว้ เป็นหนึ่งใน ๘๔,๐๐๐ องค์ สร้างเพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พอไปถึงข้างล่างมีประตูเข้าไปในเจดีย์ที่เป็นห้องบรรจุพระธาตุ มีโคตรเพชรแห่งเบื้อรวางอยู่และมีจารึกติดไว้ด้วยว่า ท่านคือพระเจ้าโคกมหाराช สร้างเจดีย์ขึ้นมาถวายพุทธบูชาทำการฉลอง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ต่อไปพระมหากษัตริย์ใดก็ตามที่มาพบถ้าไม่มีสิ่งของควรค่าแก่การถวายเป็นพุทธบูชา ก็จงถือเอาแก้วมณีนี้เข้าไปบูชาพระ (หายสงสัยหรือยังว่าทำไมเพชรใหญ่ๆ มันอยู่แต่คนเดียวทั้งนั้น แต่โดนพวกราชวงศ์อังกฤษขโมยไปเอาไปทำคทาประจำพระองค์บ้าง เพชรยอดมงกุฎบ้าง ก็เล่นทิ้งไว้แห่งเบื้อร) บอกไว้ด้วยว่าพระมหากษัตริย์รุ่นหลังๆ ถ้าหากจนไม่มีอะไรที่จะถวายพุทธบูชาสมภารมีพระพุทธเจ้าก็จงถือแก้วมณีนี้เข้าไป นั่นแค่เศษเสี้ยวหนึ่ง และนี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่าบุคคลที่มีบุญมีบารมีขนาดนี้ยังไม่ใช้พระเจ้าจักรพรรดิเลยเพราะว่าท่านมีรัตนะไม่ครบ ๗ อย่าง อย่างเช่นสมัยรัชกาลที่ ๓ ของเราก็น่าบอก ว่าท่านมี **ขุนพลแก้วคือ เจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนีย์) มีขุนคลังแก้วคือ พระยาศรีสุทนต์ (ทองเพ็ง) และมีนางแก้วคือ ลูกสาวตัวเองรับงาน** รับการเป็นเสนาให้พ่อ ทำงานทำการทุกอย่างไม่ให้พ่อต้องเดือดร้อนมาก แต่ท่านบอกว่าท่านก็มีแค่ ๓ อย่าง เจ้าพระยาบดินทรเดชาบที่ไหนไม่เคยแพ้ เป็นขุนพลแก้วประจำรัชกาล รัชชชระนระ รัชชชระนระ ลาว

๕๗

เรียกพระยาเสือ ท่านทำราชการไม่เห็นกับการเหน้อยยาก ออกไปรบทางด้านญวน ลาว เขมร ๑๖ ปีไม่เคยกลับบ้าน พระเจ้าแผ่นดินต้องมีพระราชหัตถเลขาไปว่า กลับมาให้ลูกเมียเห็นหน้าบ้างอย่าเอาแต่ราชการ ๑๖ ปี หรือ ๑๒ ปีไม่รู้ แต่ไม่เคยกลับบ้านเลยเพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง พวกญวนถ้านอกพระยาเสือนี้ดีราดเลย รบที่ไหนชนะที่นั่น ประวัติการรบของท่านสะใจมาก ไม่ว่าเขาจะมาด้วยกลยุทธ์กลศึกอันไหน เจ้าพระยาบดินทรเดชาแก้แค้นและตอบคืนเจ็บๆ แสบๆ ทั้งนั้นเลย (ไปหาประวัติท่านอ่าน หาไม่ได้ก็ไปโรงเรียนบดินทรเดชาถามดูว่ามีประวัติของพระยาบดินทรเดชาไหม)

ถาม : อย่างหลวงพิบอกว่าเผาเพื่อเป็นพุทธบูชา สมมุติในการเผาจิตใจเขาคิดเป็นพุทธบูชาจริงๆ แต่เกิดตายอย่างนี้จะบุญหรือบาป ?

ตอบ : อย่าลืมนึกก่อนตายเกาะอะไร? ใจเขาเกาะบุญเต็มที่อยู่แล้ว เพราะว่าตั้งใจถวายเป็นพุทธบูชา อย่างไร ก็ทำไร ถ้าว่าเขามีกำลังใจทำขนาดนั้น ได้ความเข้มแข็งของเขาเป็นหลักเพื่อเกินพออย่างพระเยซูโดนทรมาณขนาดครึ่งทางเขขนาดนั้นท่านไปอยู่สวรรค์ชั้นดุสิต หลวงพิถามท่านว่าโดนขนาดนั้นจิตใจไม่เศร้าหมองหรือ ท่านบอกว่าอาศัยกำลังที่อยากจะสงเคราะห์คนอื่นเขา ไนเมื่อเขาไม่เข้าใจ เขาจะจับมาทรมานทรมานอย่างไรก็ตามใจภัยให้เขา กำลังอย่างนั้นถ้าไม่ทรมานทำไม่ได้หรอก โดนขนาดนั้น และยังให้อภัยอยู่ตลอด

ใครจะทำบุญก็รับท่านะ อย่าถึงทุ่มหนึ่งๆ อาตมาจะใช้จับอีก มาลาเวียนมาตรงเวลา ไม่ต้องห่วงหรอกพวกนี้บารมีดีมาก สัจจขามีจริงๆ พวกตรงเวลานี้ถ้าใครมีคนนัดแสดงว่าลัจจขามีพร้อม แสดงว่าเชื่อ

๕๘

รูปที่ 30

หน้า 57-58

กระโถนข้างธรรมมาสน์

มาลาเรียนี้ตั้งจบบารมีเต็ม มาตรงเวลาเป๊ะทุกวันเลย สมัยก่อนหลวงพ่อกำหนดว่าท่านไม่สบายจนจะคลานไม่ขึ้น แต่พอถึงเวลางานของพระท่านจะมีกำลังเพราะว่าท่านสงเคราะห์ ตอนนั้นอาตมาก็ไม่ทราบ รู้แต่ว่าจะไม่เข้าอยู่แล้วอาตมายังโง่งง อยู่เลยไม่มีเรี่ยวไม่มีแรงจะเดิน พอเจ็ดโมงเช้าตรงเป๊ะได้เวลารับสังฆทานไม่รู้มันก็มีแรงมานั่งมาจนบัดนี้

ถาม : มีคนเขาฝากถามเจ้าค่ะ คือเขาจะคลอคลุก เขาบอกว่าเขาอัลตราซาวด์แล้วได้ลูกสาว ที่นี้จะรบกวนว่าจะเอาลูกออกวันไหนถึงจะดีเจ้าคะ ?

ตอบ : พรุ่งนี้

ถาม : Tomorrow หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : พรุ่งนี้จะเป็นวันจันทร์ อมฤตโชค ...ผู้หญิงหรือผู้ชาย ?

ตอบ : ได้ลูกสาวเจ้าคะ ?

ตอบ : โอ้โฮ ถ้าหากได้ลูกสาว ดาวจันทร์เป็นศุภ-หวั่นใดไม่แห้ง ดาวจันทร์เป็นศุภคือ เป็นมหาเสน่ห์ และอมฤตโชคชะดด้วย ถ้าหากว่าระยะนี้ผ่าได้ก็ลุยเลย

ถาม : สมมุติว่าวันจันทร์ทั้งวัน และถ้าเกิดเตรียมตัวไม่ทันเพราะเร็วค่ะ?

ตอบ : หนีไปถูกฤษพรหมประสิทธิ์ มีตลอดยันสิ้นปีเลย ดาวเยอะๆ ยิ่งดี แต่จำไว้ว่าลูกกำลังบุญสูงเท่าไรพ่อแม่บารมีไม่เท่า เดียวลูกมันคือฉิบหาย

ถาม : กรณีบารมีพ่อแม่น้อยกว่า ?

ตอบ : คนที่เกิดพร้อมกันนั้นบุญบารมีมันต้องใกล้เคียงกัน (ขู่ว่าหนอยเดียวทำท่าจะถอยหลัง)

ถาม : ถ้าหากว่าได้พระมานำมาถวายที่วัดได้ไหมคะ ?

ตอบ : ก็ขึ้นหิ้งบูชาให้สมกับพระหนอยสิ

๕๙

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ถาม : ไม่มีที่ว่างแล้วคะ ?

ตอบ : ไม่มีที่ว่าง ถ้าเอามาถวายที่นี้เดี่ยวอีต๋อทรัพย์

ถาม : หนูเอาไว้ในตู้ตอนนี้ ?

ตอบ : จะขอให้มันสมครทน้อย ไว้ที่ไหนก็ให้มันสมคร

ถาม : มาถวายได้ไหม ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่ามาถวายที่นี้จะยึด

ถาม : ถ้าเรารีเคราะห์พิจารณาอารมณ์ตัวเองไม่ได้ หนูไม่รู้ว่าทำไมหนูต้องร้องไห้ทุกทีเลย?

ตอบ : เป็นธรรมชาติของมัน ตัวนี้เป็นกำลังของปิติ กำลังของปิติเรียก ขุททกาศปิติ น้ำตามันจะร่วงเอง เป็นเรื่องปกติของมัน อย่าไปห้ามมันด้วย มันอยากร้องไห้ร้องเต็มที่ไปที่เดียวแล้วมันจะเลิก แต่ถ้าหากว่าเราจะอั้นมันไว้เพราะกลัวอายคน กำลังมันถึงเสียแล้วนี้ ถ้ามาในห้วงของความดีเมื่อไหร่ไม่ว่าคิดจะพูดจะทำมันก็จะไหลลื่นอย่างเดียว ฉะนั้นปล่อยให้มันร้องไห้ไปเลย

๖๐

รูปที่ 31

หน้า 59-60

พระโขนงธรรมาสรี

วัดพระธาตุห้าดวง ตั้งอยู่ในอำเภอลี้ จังหวัดลำพูน เป็นที่ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน เคยเสวยพระชาติเป็นพระโค ชื่อว่า "อุคฺกุภราช" และพระองค์ยังได้เสด็จมาประทาน "พระเมโธธาตุ" หรือ "พระธาตุที่เกิดจากนํ้าล้างมือของพระพุทธเจ้า" ไว้ที่นี้ถึงห้าองค์ ที่ผ่านมาทางวัดได้รับความอนุเคราะห์จากคณะศิษยานุศิษย์ในสายของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญธรรมยาน (วัดท่าซุง) และพระเดชพระคุณหลวงปู่พระครูบาวงศ์ แห่งวัดพระพุทธบาทห้วยต้ม ได้มารวมน้ำใจกันบูรณปฏิสังขรณ์ถาวรวัตถุภายในวัด เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา จากวัดที่ถูกทิ้งร้าง ไม่มีใครรู้จัก กลายเป็นวัดมีความงดงามและเป็นที่รู้จักแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป ปัจจุบันทางวัดกำลังบูรณปฏิสังขรณ์องค์พระเจดีย์ที่ประดิษฐาน "พระเมโธธาตุ" ทั้งห้าพระองค์โดยการหุ้มทองจังโกและปิดทองคำเปลว ซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สุดที่สมารถหาได้อยู่ในขณะนี้ เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา บูชาพระคุณความดี ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และครูบาอาจารย์ทุกองค์ ที่ท่านได้เมตตา อดสํ่าทักขันธ์พระธาตุ ให้คงอยู่จนถึงรุ่นลูกหลาน ให้เราทั้งหลายได้กราบสักการะจนทุกวันนี้ และทางวัดกำลังก่อสร้างอุโบสถ ภายในประดิษฐานพระพุทธรูปสมเด็จพระปฐมบรมจักรพรรดิ ขนาดหน้าตัก ๔ ศอก ใช้งบประมาณในการก่อสร้างไปแล้วทั้งสิ้น ๑๓ ล้านบาท ปัจจุบันกำลังจะปฏิสังขรณ์ภายในอุโบสถ จำนวน ๒๑๐ ตารางเมตร จึงขอเรียนเชิญทุกท่าน ได้มีส่วนร่วมในการสร้างมหากุศลในครั้งนี้ เพื่อเป็นหนทางแห่งมรรคผลนิพพานในชาติปัจจุบัน โดย

๖๑

พระโขนงธรรมาสรี

๑. ร่วมเป็นเจ้าภาพแผ่นทองเหลือง หุ้มองค์พระเจดีย์แผ่นละ ๓๐๐บาท
๒. ร่วมเป็นเจ้าภาพแผ่นทองคำเปลวปิดองค์พระธาตุแผ่นละ ๕ บาท (ส่งเป็นปัจจัยมาจะดีกว่าส่งทองคำเปลวมา เพราะสีของทองคำเปลวแต่ละแห่งไม่เหมือนกัน)
๓. ร่วมเป็นเจ้าภาพปูพื้นหินภายในอุโบสถ ตารางเมตรละ ๓,๕๐๐ บาท (เจ้าภาพ ๑ ตารางเมตร มีพระสมเด็จองค์ปฐมทรงเครื่องมหาจักรพรรดิแบบห้อยคอ มอบให้ ๑ องค์ เจ้าภาพ ๑๐ ตารางเมตรขึ้นไป มีพระสมเด็จองค์ปฐมทรงเครื่องมหาจักรพรรดิขนาดหน้าตัก๙ นิ้วมอบให้ ๑ องค์)

สามารถส่งปัจจัยร่วมสร้างมหากุศลในครั้งนี้ได้โดยธนาภัติ
ส่งจ่ายในนาม

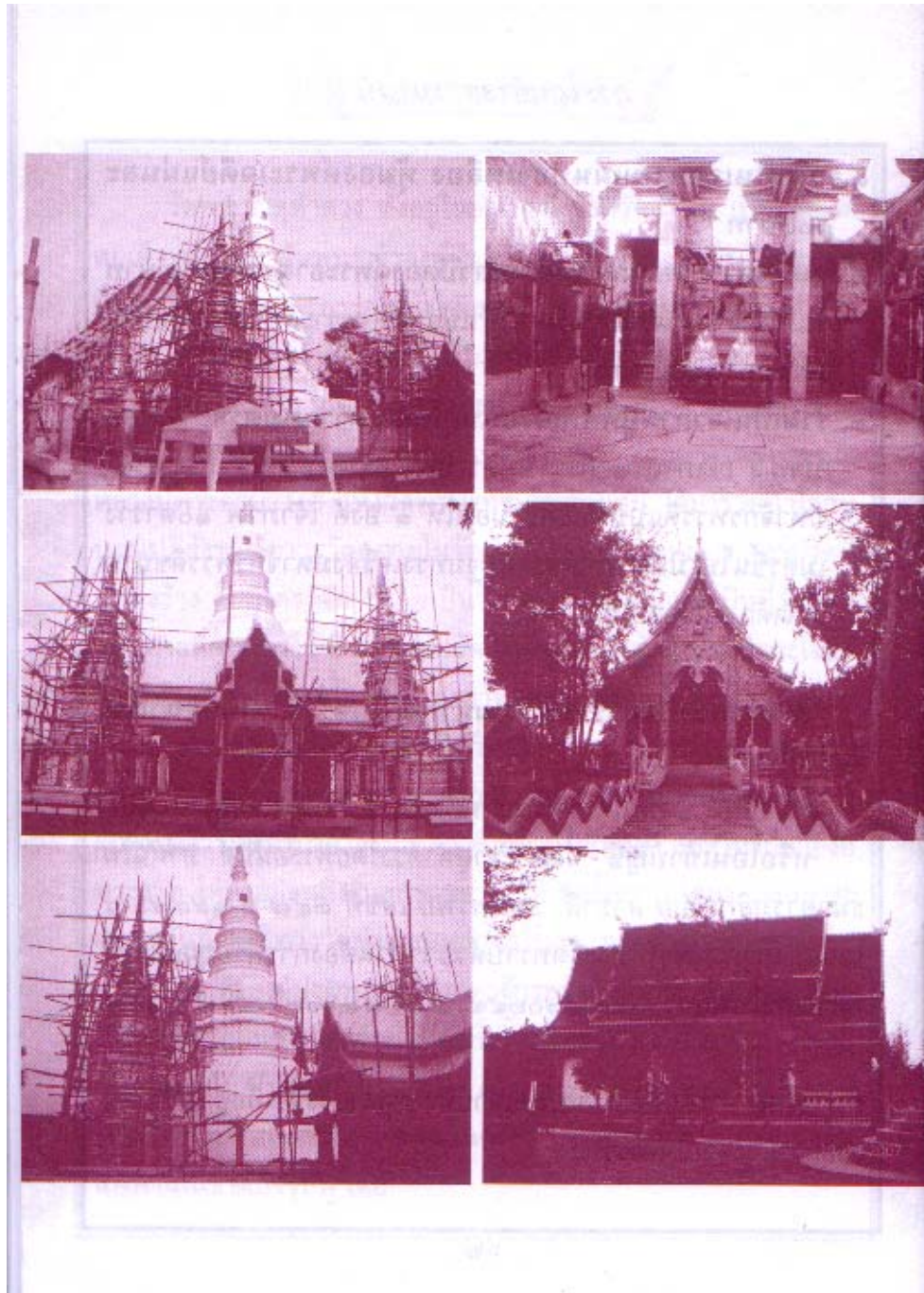
พระอนันต์ อานนโท วัดพระธาตุห้าดวง ต.ลี้ อ.ลี้ จ.ลำพูน ๕๑๑๑๐
หรืออินเฝ้าบุญธิ วัดพระธาตุห้าดวงโดยพระอนันต์ อานนโท
ธนาการกสิกรไทย สาขา ลี้ ออมทรัพย์ เลขที่ ๓๔๗-๒-๑๙๘๗๖-๘
โอนแล้วกรุณาแจ้งให้ทางวัดทราบด้วยว่าท่านต้องการทำบุญอะไร ที่
หมายเลขโทรศัพท์ (๐๕๓)๕๗๐๒๔๔ หรือ ๐๘๑-๖๐๒-๗๔๓๗

หมายเหตุ ท่านใดต้องการโบมโทนาบัตร กรุณาแจ้งชื่อ ที่อยู่ ให้ชัดเจน
เพื่อความสะดวกในการจัดส่ง

๖๒

รูปที่ 32

หน้า 61-62

รูปที่ 33
หน้าสุดท้ายครับ